

Midnattsropet

Nr 23—24 - 1973 - årg. 14 - pris kr. 2:75 **Maranata • Du vår Herre kom!**

*Det folk som
vandrar i mörkret
skall se ett
stort ljus*

Världar dör och nya födas

Mor Shiptons profetior från 1400-talet

*Och nu ett ord i en underlig sång
om vad som skall tima i kommande tid.
Ty i dessa underbara dagar skola kvinnorna
taga till med en dårskap,
kläda sig såsom män och byxor bära
och klippa sitt hår, sin ära.*

*De skola rida gränsle utan skam,
såsom häxor göra på kvastskäft nu.
Då skall kärleken dö och äktenskap brytas,
och folken förminskas, ty småbarn tryta.
Då skola hustrur kela med katt och hund,
och männen skola leva ett liv som svin,
En vagn utan häst skall gå,
olycka fylla världen med ve.
Runt världen människotanken fara
hastigt såsom en blick av ögat.*

*Och vatten skola göra stora under,
det otroliga skall likväl ske.
Då världen skall bli upp och nedvänd,
och guld finnas vid trädets rot.
Genom tomhöga kullar skall man rida,
ingen häst eller mula röras vid ens sida.
Under vattnet skall människan gå,
skall rida, skall sova, och till och med tala.
Och i luften skall hon ock synas,
i vitt, i svart såväl som i grönt.
En stor man skall då komma och gå,
ty profetian säger det bliver så.*

*År nittonhundra och tjugusex
byggs husen av stickor och strå,
ty då skola stora krig planeras.
När bilder blir som levande med fria rörelser,
när båtar simma lik fisken under vattnet,
när människan som fåglar far genom skyn.*

*Då halva världen dränkt i blod skall dö,
i fasa och skräck skola göra så,
fly till bergen och hålorna,
till träsk och skog och gömslen —
ty stormarna skola rasa och haven dåna,
när Gabriel står på hav och land
och när han stöter i sin basun
skola gamla världar dö och nya födas.*

aktuell kommentar

Sjuttioalets Maranata

□ Bibelskolan 1973 har avslutats, och vi kan börja summera våra erfarenheter. Det är några år nu, sedan Maranata hade sin första bibelskola, och därför kan vi väl också våga oss på att sätta in årets bibelskola i ett något större sammanhang.

De sista årens bibelskolor har till sin karaktär varit väsentligt skilda från tidigare år. Man skulle kunna säga, att i och med att Johannelund i Stockholm kunde öppnas till hem för maranatavännerna, har en helt ny typ av verksamhet växt fram. Det märkliga är, att härifrån ser det också ut som om det kommer en helt ny typ av evangelister, som från första början tvingats lära sig att ge orden och proklamationerna innehåll.

Johannelund, det nu öppnade Gamla Bro i city och den kommande reträttplatsen ute i landet markerar, att väckelsevisionerna på 60-talet börjar ta konkret form. Det praktiska arbetet med att driva verksamheten har reducerat alla drömmar till vad de rätteligen är. I stället har en annan målmedvetenhet och kampanda tagit form och förnyats genom långa bibelstudier och många bönemöten.

Linjerna för det här drogs upp redan under bibelskolan 1969, då Arne Imsen i Britt-Marie lade fram sitt trepunktsförslag på ett metodiskt evangelisations- och socialarbete. Sjuttioalets Maranata måste få en helt annan karaktär än den som behärskade Maranata under sextioalets, förkunnade Arne Imsen och förklarade ytterligare. Om Maranata inte omedelbart lämnar den ytliga känslsamheten till förmån för målmedvetenhet och kampanda, kommer Maranata att ruttna ned.

Att Arne Imsen då talade profetiskt, kom den fortsatta händelseutvecklingen att visa. De evangelister som Donald Bergagård och Erik-Gunnar Eriksson bildade skola för, förlorade snabbt sin identitet,

då den karismatiska rörelsen slog igenom. Själva hamnade skolbildarna, genom det åtföljande sönderfallet av frikyrkoförsamlingarna, ganska snart bakom samfundens frontlinjer och började riva ner, vad de tidigare byggt upp.

Ett fullödigt församlingsliv fick aldrig något gensvar hos de flesta av 60-talets evangelister. Var och en önskade i stället förverkliga sin egen lilla vision. Man var nöjd med att utgöra ett litet komplement till all övrig kristen verksamhet. När man därför konfronterades med den totala syn på församlingen som fördes fram, blev konflikten oundviklig, men tyvärr förstod man inte stridens allvar utan drog iväg under de mest banala förevändningar.

Individualismen har alltid varit förödande för all verksamhet. Vi skulle naturligtvis alla kunna förverkliga var och en vår egen pionjärmission, med eller utan förnamn, men när vi vet att Gud först och främst knutit sina stora löften till församlingen, förstår vi att vi själva måste stå tillbaka för att desto bättre kunna tjäna helheten. Vi förlorar våra egna liv för att kunna vinna något som är bättre.

Her skilles våre veier, sade Åge Samuelsen, då han lämnade pingströrelsen på 50-talet. Och sannerligen har det skett många skilsmässor sedan dess. Skaran har krymt, men kvar står dock det sista och slutliga provet. När oljekrisen sätter in och försvårar eller omöjliggör sammankomsterna för de redan splittrade församlingarna, när valutasystemet samtidigt bryter samman och med det alla konferens- och tidningsförsamlingar, då får den som nonchalerat att söka komma fram till en urkristen församlingsordning själv stå sitt kast för att han hamnar utanför det verkliga kraftcentret. Då är det för sent att skaffa olja i sina lampor. □

Midnattsropet

ORGAN FÖR RADIKAL VÄCKELSEKRISTEN FRONT.

Utkommer med ett 20-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 40:—, Halvår 21:—, Kvartal 11:—.
Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge, och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningens adress: Midnattsropet, Box: 1236, 161 12 BROMMA 12.
Postgiro 57 16 20. Tel. (växel) 08/80 29 35. Efter växelns stängning 80 29 39.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Johannelunds församlingshem
Missionsvägen 24
161 35 BROMMA

Servering och logi
Oppet: 11.00—22.30
Ring: 08/80 29 35
Maranataförsamlingen,
Stockholm
Pg 44 10 05-6

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Egnellska
Boktryckeriet, Stockholm 1973

Arne Imsen

Församlingens frestelse

Undet det vi tycker, att människorna blir alltmer religiöst intresserade, märker vi samtidigt att det blir allt svårare nå dem med det sanna evangeliet. Församlingen utsätts därför för en väldig frestelse att söka vinna kortsiktiga segrar genom att överge sin rätta identitet och kontakten med sitt ursprung för att i stället söka mätta det religiösa behovet med något som motsvarar massans önskemål. Det gäller då för oss att inte ge människorna något annat än evangelium, annars gör vi oss skyldiga till förfalskning.

Det finns en gräns som man inte kommer förbi med livet i behåll. Det är därför livsfarligt för oss, då vi i våra små möten börjar tycka, att vi borde söka vidga gränserna för vårt inflytande. Vi tycker att vi representerar i alla fall något gott.

I det ögonblicket sker det någonting, om vi inte omedelbart reser korset. Det måste stå klart för oss, att det finns någonting som skiljer oss från världen. Genom korset är vi skilda från världen och världen från oss. Det som är vår berömmelse är inte något hos oss själva utan Jesus Kristus och hans kors.

Tanken från början var den, att det onda skulle bli allt ondare och det ogudaktigare allt ogudaktigare. Samtidigt skulle det rena bli allt renare, och den helige skulle fortfarande att helga sig. Men så skedde en avvikelse någonstans och gränserna suddades ut.

När en sådan avvikelse sker, inträffar den inte på det läromässiga planet utan på det rent emotionella planet. Det sker via kontakter; man öppnar sig åt ett eller annat håll, och man börjar göra en liten eftergift här och en liten eftergift där i tanke att vinna desto mer för Guds rike.

Det kan börja med att inflytelserika personer kommer in i församlingen. De blir frälsta och döpta i den heliga Ande men kommer samtidigt in med en ny livsstil, där enkelheten gått förlorad. De har ett annat livsmönster och behåller rätten att leva på ett annat sätt än den övriga församlingen.

På det planet kan det se oskyldigt och ofarligt ut, men så småningom förkroppsligas detta i idéer och läror i förkunnelsen. Man har gjort en eftergift för fåfängan, och den eftergiften skapar förutsättningen för nästa.

Varför skall vi hålla på och strida, börjar man fråga. Vi behöver göra en gemensam social insats och röja upp i träsket. Vi kan göra det genom att slå oss ihop och satsa pengar till olika verksamheter och genom att tillsätta tjänstemän, som kan kontrollera att det blir resultat. Så småningom har vi ett utomordentligt ungdomsarbete. Vi behöver understöd, och så måste vi skapa ett organ, som kan ta emot understödet och förvalta det.

□ □ □

Så kan vi följa utvecklingen. I den apostoliska tiden är linjerna raka och klara. Men så avlöses den apostoliska tiden av den efterapostoliska, då den ena avvikelsen följs av den andra. Envälde ersätts av folkvälde. I stället för en ledande apostel uppstår det samarbetsorgan, främmande för den ursprungliga rörelsen.

Det är klart att under den här utvecklingens gång har man ju inte övergivit allt som var ursprungligt. Man har inte övergivit Jesusnamnet; det är bara det att Jesusnamnet fått en ny betydelse. Ja, det har fått så många betydelser, så man vet egentligen inte vad det står för.

I startskedet av varje väckelse är det alltid vissa saker som den helige Ande för fram. Det som förs fram under initialskedet är alltid det mest äkta och riktiga. Går vi tillbaka till rörelsernas ursprung, kan vi se vad striden gällde och vilka frågor det var som då aktualiserades.

Den första frågan var Jesu tillkommelse. Det som är typiskt för den helige Ande är att den spränger tidens begränsningar. I varje tid då väckelseanden är utgjuten, känner människor att de lever nära Jesus. Därför ropade man redan i urkristen tid: Se, han kommer snart! Där uppbrotsstämningen gått förlorad, har det skett något allvarligt och mycket farligt.

Den andra frågan som aktualiserades var Andens gåvor, dvs den utomvärldsliga uppenbarelsen av Guds kraft genom övernaturliga gåvor. Långt innan pingströrelsen bröt fram som en officiell rörelse 1907, stod det människor över hela världen och talade i tungor och prisade Gud. Ingen kände dem. Utan att man satte i system eller organiserade det, började man även bedja till Gud för sjuka.

□ □ □

Nästa fråga gällde bibeltroheten. Då tragade man inte vad teologer eller tradition sade. Då frågade man: Vad säger skriften? Inte heller frågade man vilka verksamhetsformer man måste ha i tiden, utan då såg man till att man levde, och så skapade livet sina egna former.

Så kom frågan om ekumenik. Man skilde sig bort från allt. Då hette det: Gå ut, utanför lägret! Då vågade man säga det, för då var man inte själv ett läger.

Till det kom även frågan om politik etc. Till och med Luther förstod i förstone, att han måste göra sig fri från det världsliga regementets dominerande inflytande.

Vad vi ständigt måste göra är att gå tillbaka och fråga: Vad säger skriften? Om vi då kommer underfund med, att något kommer i strid med Guds ord, får vi inte försöka auktorisera det och åberopa att vi är inne i en ny tid med andra förhållanden. Vi måste vara så ödmjuka, att vi kan låta oss korrigeras av Guds ord. Då kommer vi att uppleva, att Anden fortfarande faller, och vi kommer att kunna gå vidare på Gudsorsdets väg.

Våra missionärer tillsammans med en familj, som nyligen kommit till tro på Jesus

Foto: Arne Imsen

Vi hälsar er alla från Brasilien!

Fam. Ernst och Doris Höglander

Med Herrens Frid vill vi hälsa Er alla kära vänner, offrare och förebedjare, hemma i Sverige, från oss här i Brasilien.

Herren är god mot oss. Alla här i familjen äger vi hälsa, krafter och arbetsglädje i Herrens tjänst.

Jag har för en stund sedan kommit hem från vårt tisdagsförmiddagsmöte. Det var alldeles fullsatt. Men Ernst har nu gått ut för att söka efter en större och mera praktisk lokal. Vi behöver få en lokal vid en stenbelagd gata. Det hus vi nu hyr

för möten ligger på en sådan plats, att när de väldiga regnen kommer, blir gatan en enda lervälling, och folket där blir isolerat. Men vår lokal har verkligen denna tid gjort sin tjänst och varit till mycket stor glädje och välsignelse för folket på platsen. Många ha fått möta Gud till frälsning, förnyelse och helbräddagörelse.

När jag häromdagen var på väg upp, för att besöka några hem, träffade jag en fru. Hon bor nästan granne med vår lokal, och hennes barn

kommer alltid till söndagsskolan. En dag hade hennes pojke skadat sig mycket illa i sin ena fot. Han insjuknade i hög feber. Modern beslöt att gå ner till apotekaren för att få någon injektion. Pojken bad då sin mamma att först bära in honom till oss för att få förbön. Det var lördag, så vi hade just möte. Vi bad alla innerligt för vår lille sjuke vän. Herren grep in och näpste genast febern.

Forts. sid. 29

Gudasonens inträde i världen

När Jesus hade den himmelska härligheten, kunde inte Satan komma åt honom. Det gick inte att kämpa mot Jesu Ande. Men när Jesus träder in i världen, inträffar det som är ett av universums märkligaste och sårbaraste ögonblick. Jesus avkläder sig den himmelska härligheten och ikläder sig den oerhörda begränsning som en jordisk kropp representerar. Från detta ögonblick har Satan ett enda mål: att ta Jesu kropp som tribut och därmed vinna seger.

Ett våldets drama börjar och den första bild vi möter är inte en bild av Jesu styrka och kraft, utan den här: Gudasonen i armarna på ett par hjälplösa människor.

● Bibeltext: 1 Joh. 5:1—13

Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är född av Gud, och var och en som älskar honom som födde, han älskar också den som är född av honom.

Därför, när vi älska Gud och hålla hans bud, då veta vi att vi älska Guds barn, ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud, och hans bud är icke tunga.

Ty allt som är fött av Gud, det övervinner världen och detta är den seger som har övervunnit världen: vår tro.

Vilken annan kan övervinna världen, än den som tror att Jesus är Guds Son?

Han är den som kom genom vatten och blod. Jesus Kristus, icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen.

Ty tre äro de som vittna: Anden, vattnet och blodet, och de tre vittna ett och detsamma.

Om vi taga människors vittnesbörd för gott, så må väl Guds vittnesbörd vara förmer. Detta är ju Guds vittnesbörd, att han har vittnat om sin Son.

Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom sig själv, den som icke tror Gud, han har gjort honom till en ljugare, eftersom han icke har trott på Guds vittnesbörd om sin Son.

Och detta är vittnesbördet: att Gud har givit oss evigt liv, och det livet är i hans Son.

Den som har Sonen, han har livet: den som icke har Guds Son, han har icke livet.

Detta har jag skrivit till eder, för att I skolen veta att I haven evigt liv, I som tron på Guds Söns namn.

Här läser vi ett ofta misstolkat sammanhang. Vitolkar det här i första hand som att det är vi som måste ha Andens, blodets och vattnets vittnesbörd. På det sättet skulle vi ha visshet om att vi är frälsta.

Men det är inte främst oss som vittnesbörden riktar sig till. Gud vittnar här om sin Son och vi kan formulera dessa vittnesbörd så här: om det som Gud har sagt om sin Son är sanning, då är vi frälsta. Men om det som bibeln säger om Jesus inte kan bevisas, då är ingen av oss frälst.

Vi talar här om vittnesbörd och jag skall läsa ytterligare om att Gud inte bara vittnar utan också tillfogar en edlig bekräftelse.

”Han får nämligen det vittnesbördet: Du är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt.

Så upphäves nu visserligen en föregående stadga, därför att den var svag och gagnlös, eftersom lagen icke kunde åstadkomma något fullkomligt — men ett bättre hopp sättes i stället, ett hopp genom vilket vi få nalkas Gud.

Och i så måtto som detta icke har kommit till stånd utan edlig bekräftelse — det är nämligen så, att medan de andra hava blivit präster utan edlig bekräftelse, har denne blivit det med sådan bekräftelse, genom den som sade till honom: Herren har svurit och skall icke ångra sig; Du är en präst till evig tid.”

I så måtto är också det förbund bättre, som har Jesus till löftesman.” Hebr. 7:17—22.

Det finns också ett annat ord som talar om att Gud har gett oss edlig bekräftelse om Jesus. Det läser vi i Heb. 6:14—20.

”Ty när Gud gav löftet åt Abraham, svor han vid sig själv, eftersom han icke hade någon högre att svärja vid, och sade: Sannerligen, jag skall rikligen välsigna dig och storligen föröka dig.

Och när denne tåligt förbidade, fick han så vad utlovat var.

Människor svärja ju vid den som är högre än de, och eden tjänar dem till bekräftelse och gör en ände på all tvist. Därför, när Gud ville för dem som skulle få till arvedel vad löftet innebar ännu kraftigare bevisa oryggligheten av sitt rådslut, lade han därtill en ed. Så skulle vi genom två oryggliga utsagor, i vilka Gud omöjligen kunde ljuga, undfå en kraftig uppmuntran, vi som hava sökt vår räddning i att hålla fast vid det hopp som ligger framför oss.

I det hoppet hava vi ett säkert och fast ankare, som når innanför förlåten, dit Jesus, såsom vår förelöpare, har gått in för oss, i det han blev en överstepräst ”efter Melkisedeks sätt, till evig tid.”

Gud ger bekräftelse på bekräftelse om det försonande budskapet. Gång på gång, bekräftar han det hopp som människan har. Vi läser början av Hebreerbrevet:

”Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son, som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat världen.

Och eftersom denne är hans härlighets återsken och hans väsens avbild och genom sin makts ord bär allt, har han — sedan han utfört en rening från synderna — satt sig på Majestätets högra sida i höjden.”

När Jesus träder in i världen, får han ett vittnesbörd av Fadern. Fadern säger: Du är min Son, jag har idag fött dig.” Här ligger hela problemet. Frågan blir: Är Jesus Guds Son? Här finns hela vår frälsning, ty just denna gudomliga härlighet har Satan hela tiden velat beröva Jesus. Här har vi också det som striden inom kristenheten gäller.

Här var det fråga om barnskap, Son och Fader. När vi läser vidare i Hebreerbrevet, talar Gud om Jesu tjänst och ämbete. Han säger: Du är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt.

Vi läser om Jesus: ”Han är den som kom genom vattnet och blod, Jesus Kristus, icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen.”

”Då sade ängeln till henne: Frukta icke, Maria, ty du har funnit nåd för Gud.

Se, du skall bliva havande och föda en son, och ho-

Vi måste förstå blodets vittnesbörd. Blodet vittnar om faderskapet. Jesu blod leder oss inte till Josef och inte heller endast till Jesus själv, det leder oss fram till vår Fader.

nom skall du giva namnet Jesus.

Han skall bliva stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron.

Och han skall vara konung över Jakobs hus till evig tid, och på hans rike skall ingen ände vara.

Då sade Maria till ängeln: Huru skall detta ske? Jag vet ju icke av någon man.

Ängeln svarade och sade till henne: Helig ande skall komma över dig, och kraft från den Högste skall överskygga dig: därför skall ock det heliga som varder fött kallas Guds Son.”

Luk 1:30—33

Ängeln delger här ett budskap som aldrig förr varit uttalat: ”det heliga som varder fött . . .” Det hade aldrig sagts om någon förut.

Så får då Jesus vid sitt inträde i världen det vittnesbördet om sig att han är sann Gud. I himmelen är han den enfödde Sonen. Jesus är enfödd och förstfödd före allt skapat. Han var till före allt annat och allting äger sitt bestånd i honom. Allting är skapat genom honom och till honom.

Vi studerar Johannes vittfamnande ord i början av Johannes evangelium.

”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud och Ordet var Gud.

Detta var i begynnelsen hos Gud.

Genom det har alltid blivit till och utan det har intet blivit till, som är till.

I det var liv, och livet var människornas ljus.”

Vem handlar det om? Jo, Jesus Kristus, han som var i begynnelsen. Det handlar om den enfödde Guds Son. Och vi läser vidare, 10—13.

”I världen var han, och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom.

Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom.

Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn.

Och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud.

Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning.”

Jesus blir den förstfödde på jorden och det sker i Betlehem.

I himmelen är han den enfödde Sonen i Faderns sköte. Men han är också den förstfödde före allt skapat. I Betlehem blir han den förstfödde bland många bröder. Vi möter honom i Rom. 8:29.

Forts. sid. 31

Naugib med sin arabiska bibel.

Nyfrälst marockan i *Jesus &*

Hade inte Naugib haft sina vägar förbi Sergels torg en söndagseftermiddag, då Maranata stod där, hade han fortfarande stått och diskat på något hotell som många andra utlänningar, vilka tvingats ta vad inga andra ville ha. Naugib fick det bästa. Han fick möta Jesus och han fick ett hem och en ny syskonskara.

Bröder och systrar, som älskar Gud genom Jesus Kristus! Jag vill berätta något om mitt tidigare liv och mitt liv nu, så att ni kan förstå mig bättre.

Jag studerade i Marocko och det enda livsmål jag hade var att se fram emot min examen. Jag läste inte endast föreskrivet material utan försökte forska ut svaren på egen hand. Det gav mig ej den tillfredsställelse som jag hade hoppats. Jag var mycket besviken och började hänge mig åt musik för att försöka glöm-

Bekänna Jesus i Marocko kan kosta livet

— men Naugib vill tillbaka
för att sprida evangelium

— Mitt livs djupaste längtan har varit att få finna ursprunget till kärlek, skriver NAUGIB ELKAHALIFI, den nittonårige marockanen från Casablanca, i sitt vittnesbörd. I tretton år har han gått i skola i Casablanca. Han trivdes inte i Marocko. Han fann inte tillfredsställelse i något han gjorde, och längtade efter ny miljö och nya människor. Eftersom han hade en bror i Holland, åkte han dit. Väl där fick han ett infall att åka till Stockholm, och kom så hit för tre månader sedan. Så här ser han på sin situation:

— Gud tog mig från deras gud i Marocko för att visa vem han var, så att jag skulle få åka tillbaka till mitt folk och berätta om honom. För mig är det ett väldigt viktigt uppdrag.

Naugib fick efter en vecka i Sverige jobb på ett hotell som diskare, mot fruk-

tv mig kärlek till er

ma mina problem. Jag har spelat i 6—7 år från det jag var 12 år. Jag satsade hela mitt intresse på spelningen och började med narkotika för att få mer inspiration.

För 3 år sedan började jag satsa hela mitt intresse på att förbereda resor.

Jag hade ingen tanke på att åka till Stockholm.

När jag reste till Stockholm var det mitt hjärta, som ledde mig, inte mitt intellekt.

Hela mitt liv har jag längtat efter att få lära känna sanningen.

När jag kom till Stockholm upptäckte jag en dag någon, som höll på att förbereda för ett musikuppträdande. Jag gick fram för att fråga en pojke vad det var (Los). Vi hade svårt att förstå varandra, men han gav mig adressen till denna plats.

Två veckor senare träffade jag syster Margit och Walid, en arabisk broder. De gav mig samma adress och telefonnummer och jag bestämde mig för att sammanträffa med dem i Alvik. När jag

sagt adjö till dem och tänkte över saken, förstod jag att det var nödvändigt för mig att få träffa dem här i Stockholm igen.

Bara tanken på sammanträffandet med dem gjorde mig lycklig.

Första gången jag kom till Johannelund var en onsdagkväll halv 10. Jag ringde till Walid, och han kom och mötte mig i Alvik. När min broder Walid undervisade mig med överbevisande kraft i orden, så sade det i mitt hjärta, att detta är sanningen, det är mer än sant, det är starkt sant, det är mer än starkt sant (arabiskt sätt att uttrycka superlativ). Jag förstod att detta var kunskap om sanningen.

Första gången Walid talade med mig, uppfattade jag med mitt huvud, att detta var sanningen men inte med hjärtat.

På natten när jag åkte hem var jag ensam på tunnelbanan men mycket lycklig när jag satt och tänkte igenom vad Walid hade talat om för mig.

Mitt livs djupaste längtan hade varit

att finna ursprunget till kärlek. Jag började bedja, och när jag bad till Jesus, förnam jag något i mitt hjärta, men jag kunde inte urskilja hans röst. Jag hade aldrig tidigare kunnat urskilja något från mitt hjärta, därför att jag hade avsiktligt med plågor försökt att förhärda det. Jag ville att det skulle bli hårt. I mitt tidigare liv hade jag ett hårt hjärta. Jesus har nu mjukat upp det. Jag har nu fått inspiration och känner rösten i mitt hjärta. Nu har jag för vana att älska er mina bröder och systrar.

Jesus gav mig kärlek till er. I mitt tidigare liv har jag aldrig upplevt denna kärlek. Då vandrade jag bara efter mitt huvud. Nu vandrar jag efter hjärtat. Detta är allt för mig.

Nu är jag mycket lycklig, därför att jag älskar er mina bröder och systrar. Tack, tack, tack till Gud i all evighet, och tack tack i all evighet till Gud, och tack för min syster Margit och min broder Walid som talade om för mig den goda vägen.

tansvärt dålig lön. Han har själv skrivit och berättat om sin frälsningsupplevelse. Han har nu slutat sitt arbete på hotellet, och håller just på med att måla väggarna i vår bokhandel på Gamla Bro. På frågan om hur han upplever Sverige säger han:

— I am so sorry for this country. (Jag sörjer över det här landet.) Människor äger en massa materiella saker, och lever för det. Men de har ingen tid att tänka på varför de lever. Det är så hemskt att se det.

Naugib har inte glömt sina vänner i Marocko.

— När jag blir stark i tron — efter ett eller två år — då ska jag åka till Marocko och berätta för mina vänner om Jesus.

— Vi var några vänner som spelade

tillsammans. (Själv spelar han trummor med känsla och inspiration!) Vi hade gemensamma intressen. Jag vet att de söker efter samma som jag, och därför kommer de att lyssna till mig. Jag har skrivit till en av dem och berättat om mitt nya liv — frid, tillfredsställelse, mening och lycka — allt det vi tillsammans sökte förut. Jag berättade att jag här funnit allt jag längtat efter. Men jag har inte berättat om Jesus, utan bara frågat om han kan ana vad som gett mig detta. När jag fått svar från honom, ska jag försöka övertala honom att komma hit han också. Så får han också uppleva det här!

Naugib bor på Johannelund, och tar ivrigt del i alla sysslor och formligen *slukar* all undervisning. Längst fram vid varje bibelstudium sitter han, med sin arabiska bibel uppslagen i knät, och en

engelsktalande kamrat vid sidan som viskar kortfattade hänvisningar åt honom. Och lyser det i något rum i pojkbarracken frampå småtimmarna, så är det med 80-procentig säkerhet Naugib som läser sin bibel och ber till Gud.

Naugib vet att när han en dag återvänder till Marocko, så kan det kosta honom livet att bekänna Jesu namn. Därför arbetar han ivrigt och studerar och ber — han vill bli stark i tron.

Stina

□ Då universitetet i Åbo fick besök av en handfull maranatavänner för ett litet tag sedan, var det resultatet av ett underbart Guds verk, ingen kunnat drömma om.

Var för sig och utan att veta av varandra blev två av studenterna, Margot och Karin, frälsta och döpta i Maranataförsamlingen i Stockholm. Av en händelse fick de kontakt med varandra vid en föreläsning, och så bildades en första bönegrupp i Åbo. Till dem slöt sig ytterligare två ungdomar, Kaj och Tomas, som även de kommit till Stockholm och på kort tid blivit frälsta och döpta.

Vad var mer naturligt för dem än att be om hjälp att kunna ha ett möte på universitetet för att få vittna för sina studerande vänner. Kaj, själv tidigare student här, berättar från mötena.

Maranatomöte på Åbo akademi

Vilken nåd att i denna sista mörka midnattstimma få vara med och sprida det glada budskapet! Redan på väg till Värtahamnen kände vi — Ulla-Britt, Sonja, Jan-Egil, Åke, jag och de som följde oss — nådeströmmar från himmelen. Likaså när vi i den rökiga och röriga cafeterian på båten stämde upp med "Tack och lov..."-sången, före maten som Jesu vänner sjunger. Det blev en konstlad paus i ölrickandet... människor blev påmindas om att Jesus lever.

En berusad man, som var svart-

sjuk på sin frus gåva att kunna sova, skötte om att de flesta i båtsalongen hölls vakna fram till gryningen. Margot och Karin strålade ikapp med morgonsolen när vi trötta men saliga fick finsk mark under fötterna.

□ □ □

På kvällen for vi alla åtta till pingstförsamlingens hem för alkoholiskadade i Pargas — Tomas hade förenat sig med oss under dagens lopp. Frälsnings- och maranatabudskapet skakade om, träffade och

Ovan: Maranatabudskapet skakade om, träffade och irriterade. Efteråt bjöds vi på kaffe med dopp och fick höra vitt skilda avslöjanden.

T h: Lördag klockan tolv ljöd sången på torget. Ett hundratal åbabor beskådade oss som kommo vi från månen.

irriterade, men det togs även emot i sargad själ. Det blev en skarp konfrontation mellan andemakten över syndaträlarna och den helige Ande. Redan då upplevde vi i gruppen, det som bara blev härligare och mer fantastiskt för var stund, kraften i endräkten och stödet av en bedjande församling.

Efter det välsignade mötet bjöds vi på kaffe med dopp och då fick vi höra vitt skilda avslöjanden, bl a "Det var bra att ni kom hit och skötte om det som int' vi hinner med", och "Det är synd bara att ni ingen undervisning får i Maranata." Ändå vågar vi påstå att vi har den bästa tänkbara lärare i församlingen: den helige Ande. Halleluja! Upprymda över segern, men bedrövade över nöden och de stora behoven tog vi bussen in till Åbo.

Lördag klockan tolv ljud maranata-sången och budskapet på ett soligt och marknadsfullt åbotorg. Ett hundratal åbabor beskådade oss som kommo vi från månen. De var liksom helt paralyserade. Trots att

större delen knappast förstod orden så upplevde de troligen att det fanns ett innehåll. Liksom en fläkt från evigheten — bortom måne och Mars. Den annars så bryska åbopolisen smög helt tyst förbi och störde ej friden på torget, där knivslagsmål och rån nästan är daglig rutin.

Vid slutet av mötet stöp en alkoholslav på knä framför oss. Han ville ha förbön och bekände Jesus vara Herre. Han kände att det fanns en kraft som var stark nog att förlösa honom från hans helvete. Ära vare Gud och Lammet!

□ □ □

Klockan fjorton klingade Jesu härliga namn med kraft i dethedniska kärhuset vid Åbo Akademi, och studenterna — ett tjugotal — satt tysta, tysta och bara sög i sig av det nya budskapet, budskapet om det fullbordade försoningsverket, om förlösning i Jesu dyrbara blod. Vilken härlig seger för oss alla — men kanske speciellt härlig för oss som i flera år gått bundna av världens

makter i dessa lokaliteter — att i Andens kraft proklamera Jesu seger på Golgata och att han kommer snart igen. Teologistudenterna var skakade i hjärteroten fastän de försökte behålla den akademiska fennisse-masken. Matt 7:29 passar i modifierad form in på deras undrande frågor. Pris ske Gud!

Kvällens väckelsemöte blev tillika ett uppbyggelsemöte där var och en hade något att förtälja från Herren, bl a Tomas med den trosstärkande berättelsen i Matt 21:18—22. Väckelsångerna klingade i lokalen, som var så gott som tom, men ändå kände vi liksom att den var full, full av åskådare... det är saligt på Jesus få tro.

□ □ □

På söndag förmiddag var vi inbjudna till pingstförsamlingens elvamöte. I tidningsannonsern kallades vi "sångare och vittnen från Sverige". Maranatabudskapet hann blott börja röra om i den stillastående luften innan vi bestämt blev uppmanade att sätta oss igen. Församlingen hade nämligen besök av några grånade kämpar, som skulle hinna tala ett Guds Ord innan lunchen skulle intas... Jan-Egil sade att vi åtminstone har ett tacksägelseämne för resten av veckan; att vi har nåden att växa och verka i en levande församling.

På kvällen hade vi väckelsemöte igen och nu blev det ett möte som var överflödande av himmelsk nåd och välsignelse. Det himmelska vinet flödade och vi drack, sjöng och vittnade, prisade och jublade, medan en vän från pingstförsamlingen bandade och förde budskapet vidare, samtidigt som en annan vän genom förbön sökte förnyelse och överflödsliv. Pris ske Gud! Tack för att det finns mer för barnen att få! Där var så gott att vara att vi nästan missade nattbåten. Och alla upplevde vi i anden att Gud vill något speciellt med Åbo.

Kära syskon i Herren, bed för Åbo, att så många som möjligt skall få del av försoningsbudskapet innan Herren kommer. Se fälten vitnar till skörd!

broder Kaj

● Katolsk präst och karismatiker, är 57 år, kanadensare men skotte sitt ursprunget. Han är samtidigt munk och medlem i dominikanerorden. Som teolog kallar han sig pragmatisk realist och räknar sig till de yngre teologerna inom katolska kyrkan.

– Vi känner oss mer katolska än någonsin

Karismatisk präst i sensationell intervju

Att katolska präster talade i tungor var sensation för några år sedan. Mer anmärkningsvärt var att detta inte resulterade i samma konflikt med kyrkan som skedde, då t ex pingstväckelsen bröt fram. Det är en intressant iakttagelse. De katolska karismatikerna har just p. g. a. detta fått en speciell roll i försöken att engagera pingstvännerna i ekumeniken.

Då Arne Imsen var i Jerusalem, stötte han samman med en av den karismatiska väckelsens framträdande gestalter och fick en intervju för MR. Denne, pater Michael Pelarkin, kom då direkt från en internationell karismatisk konferens i Nasaret. Vi publicerar här denna, i många stycken sensationella intervju.

Är det något helt nytt att tala om en karismatisk väckelse i katolska kyrkan?

Jag tror att det är något nytt och jag tackar Gud för pingströrelsen inom den protestantiska kyrkan. Det är ju Gud som är å färd. Den helige Andes närvaro är inte något som tillhör den eller den kyrkan, utan den helige Ande verkar där han själv vill.

Det var 1957 som den karismatiska rörelsen började i Indiana i Notredames universitet. 25–30 personer var samlade. I juni i år hade vi på samma plats en stor internationell konferens med 13–14.000 människor. Samtidigt hade många som inte kunde resa till Indiana lokala konferenser. Det har ju blivit en

mycket vanlig företeelse, att vi i både USA och Kanada varannan och var tredje månad samlas för att uppleva karismatisk förnyelse. Biskoparna i hela världen ägnar mer och mer uppmärksamhet åt detta.

”Anden har fördjupat vårt sakramentsliv”

Den helige Ande gör oss till bättre kristna och därför mer och mer katolska. Vi älskar kyrkan därför att den är en gemenskap mellan män och kvinnor som blivit döpta. Andens gåvor har lärt oss att se mera klart, att älska bättre och att följa honom på ett bättre sätt. Guds Ord har levandegjorts, vårt sakramentsliv har fördjupats och vi upplever en väldig väckelse, när det gäller bönen. Denna karismatiska rörelse har i alla världsdelar den funktionen, att den revitaliserar kyrkolivet och också de olika munkordnarna.

Det är alltså ingen överdrift att tala om en katolsk pingströrelse?

Det är en katolsk pingströrelse, men det är ingen separation, ingen sekt.

Men är pingströrelsen i Europa och Amerika en sekt inom protestantismen?

Jag vill inte vara förolämpande, men man kan naturligtvis tala om en sträng pingstsekt inom den protestantiska traditionen.

Finns det idag då ingen risk för en historisk upprepning av det som skedde med den organiserade pingstväckelsen, då den kom till de lutherska och protestantiska kyrkorna så småningom drevs ut och placerades utanför kyrkogemenskapen? Är det ingen risk för att en upprepning kommer att ske också i den katolska världen?

Nej, nej. Den katolska kyrkan, som är en stor traditionell historisk kyrka, har nu inom sina egna gränser upptäckt styrkan som finns i dessa upplevelser. Långt ifrån att vilja separation känner vi oss mera katolska än någonsin. Att vara katolsk — att vara allmän — det är att vara öppen för den helige Ande, var han än finns.

Men uppstår det inga problem mellan karisma och ämbete?

Det är en ros med många törnen. Jag är teolog, men jag känner för närvarande, att det inte kan finnas någon konflikt. Men vi har alltid spänning, och vi har den i intentionerna, ämbetena, bis-

Forts. sid. 24

Toleransen löser konflikterna

— Gustaf Jillker —

□ Den karismatiska väckelsen har sitt starkaste fäste inom katolska kyrkan. Väckelsen har haft den förunderliga effekten, att den vitaliserat kyrkolivet och förstärkt katolska kyrkans sammanhållning. Inom de protestantiska kyrkorna har väckelsen mest verkat upplösande på samfundsgrenarna. Den katolska kyrkan behöver aldrig hysa någon rädsla för framtiden således och behöver aldrig belasta sitt anseende och vidta sådana åtgärder, som andra etablerade kyrkor gjort mot sina väckelserörelser.

Problem har dock uppstått, men förunderligt nog har det lösts i en märklig anda av förståelse. Konflikten mellan spontaniteten i nådegåvorna och kyrkans bundna ordning har funnit sin lösning. Bredvid de vanliga gudstjänsterna har man helt enkelt anordnat fria möten och ibland stora karismatiska konferenser, där alla fått komma till, var och en med sitt bidrag.

Detta är dock en liten fråga i jämförelse med dem som gällt traditionen och sakramenten, t. ex. dop och interkommunion, d. v. s. nattvard. Här erkänner man visserligen ofta, att den katolska kyrkans syn inte alltid är helt korrekt, men det har man löst genom att skjuta avgörandet på framtiden. Man hoppas att det psykologiska klimatet skall åstadkomma förändringen, när tiden är inne.

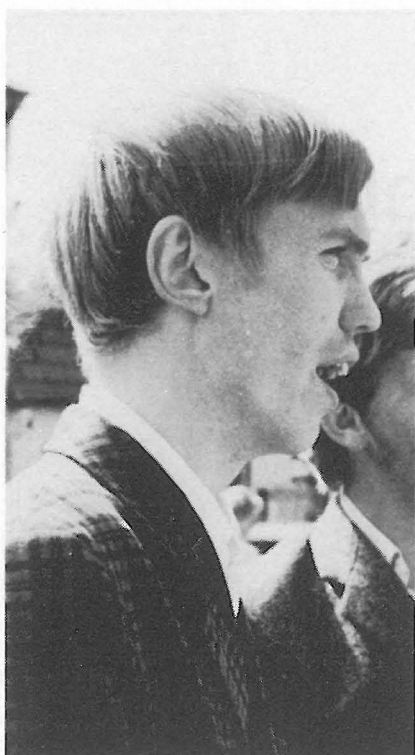
Man tror alltså inte längre på Ordets egen inneboende kraft utan börjar laborera med de olika vetenskaperna, främst dem som gäller vårt beteende. Då är man inne på en halsbrytande väg, efter-

som man då banar väg för regelrätta manipulationer av människan. Samtidigt öppnar man sig för inspirationer av de mest tvivelaktiga ursprung. Ändamålet får alltså ännu en gång helga medlen.

Misstroendet mot bibeln gäller redan synen på bibelns ursprung och gudomliga auktoritet. Bibeln är inte längre Guds ord utan innehåller Guds ord endast. Sanningen är ingenting evigt slutgiltigt som människor kan omfatta helt. Traditionen kan alltså tillmätas ett mått av värde som inte behöver ifrågasättas, och så har man löst konflikten: vad är sanning?

Det verkligt intressanta blir då, hur man skall ställa sig till tanken på Jesu snara återkomst. Med en bibelkritisk syn är den ytterst svår. Här har många lyckats komma undan genom att spekulera i själva språkbruket och diskutera ordens användning. Jesus kommer tillika med Guds rike, säges det, men inte i ett ögonblick utan genom en gradvis evolution, d. v. s. utveckling.

Teologin är alltså fullständigt jordbunden och rymmer ingenting av främlingskap och uppbrott. Det är märkligt att rösterna som höjs till protest blir allt färre och att så ytterst få ifrågasätter tillvägagångssättet, när det gäller att åstadkomma enhet. **Toleransen mot allt och alla är anmärkningsvärd.** Vår katolske karismatiker säger att vi aldrig får ge efter för tanken, att kyrkan kommer att vara drottning och härskarinna över alltsammans. Det är ett uttalande som säger mycket.

Israels upprättelse

— Av evangelist Yngve Stenfelt —

I Hes 37:e kap möter oss Israel-nationen som förtorkade ben, spridda utöver dalen, alldeles förtorkade. De säger: "Våra ben äro förtorkade, vårt hopp har blivit om intet, det är ute med oss." (v 11) Dock, där människor kommer till korta har Gud alla möjligheter. Här använder han sin profet Hesekiel att profetera: "I förtorkade ben, hören Herrens ord — — —" (v 4) Då hördes "ett rassel och där blev gny och benen kommo åter tillhoppa, så att det ena benet fogades till det andra" (v 7) Från 1948 har vi kunnat se detta Guds handlande med Israel som ett historiskt faktum. Det medel Gud använde för denna sammanfogning var sitt eget Ord och det vi ser i dag är följaktligen en uppfyllelse av det profetiska ordet.

Men vi läste: "Ingen ande var ännu i dem." Därför får Hesekiel i uppdrag att profetera: "Så säger Herren, Herren: Kom du ande från de fyra väderstrecken och blås på dessa dräpta så att de åter bliva levande. Då kom anden in i

dem och de blevo åter levande och reste sig upp på sina fötter en övermåttan stor skara." (v 9—10) Här får åter Guds Ord utföra sitt verk. Den dag Israel tar emot Jesus Kristus som sin Messias kommer anden in i dem. "Jag skall utgjuta min Ande över dina barn och min välsignelse över dina telningar." (Jes 44:3) Deras missgärning kommer att utplånas på en enda dag (Sak 3:9), som en uppfyllelse av Ordet.

Skökans locktoner

Ingen kristen har i vår tid kunnat undkomma sorlet av locktonerna från en glänsande skökas förrädiska kärleksförkunnelse (Upp 13). Guds Ord tillsammans med ormens ifrågasättande: "Skulle Gud hava sagt" (1 Mos 3:1) har ledsagat hennes haltande kompromissväg än in i församlingen, än ut i världen. Bäst har hon dock tyckt det vara att visa sina färdigheter i balansgång emellan de enligt Guds Ord oförenliga världarna. Jordens konungar (staten) har fasci-

nerats av denna skökans konst, fallit för hennes skönhet och upplåtit skattkammaren (bidrag) för henne. Berusningsmedlet hon gör sig glad med är de heligas blod och Jesu vittnens — martyrs — blod. Hennes förförande språk: "Jag älskar" är likt den sanna kärlekens, men anden är väsensskild från den Ande församlingen — Jesu brud — äger.

Församlingens upprättelse

Parallellt med Israels upprättelse går församlingens efter samma princip. Medlet Gud använder är Ordet (Ps. 119:28). "Ty Guds Ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det åtskilar själ och ande, märm och ben, och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar." (Hebr 4:12) Fabler, hur slugt uttänkta de än må vara, är verkningslösa för sann upprättelse. Detta enär de saknar den åtskiljande förmågan av själ och ande, märm och ben och därför aldrig når hjärtat.

Kristendom är hjärtereligion (Luk 11:39—42) och därför är församlingens upprättelse en hjärteangelägenhet. Guds Ord äger den erforderliga skärpan och ställer ständigt vårt uppsåt och våra tankar till bearbetning enligt korsprincipen (Matt 16:22—23). Tankebyggnader och höga bålverk bryts ner, tankefunder tas till fånga, lydanden kommer till välde och olyndaden näpses, där Ordets mäktiga stridsvapen blodas. (2 Kor 10:4—6). De ord som i begynnelsen skapade människan kan också ställa henne i harmoni med Skaparen om han är villig att låta Ordets svärd, hammare och ljus utföra sitt verk i hennes liv. (2 Tim 3:14—17.) Som den hopskrumpna kvinnan i Luk 13 på Jesu ord rätar upp sig och prisade Gud, vill Gud nu låta sin församling upprättas. "Men när detta begynner ske mån I resa eder upp, ty då nalkas eder förlossning" (Luk 21:28).

När vi uppmärksamtläs Apostlagärningarna ser vi förepingstdagens händelser en bedjande skara: "Alla dessa höllo endråkigt ut i bön". (pg 1:14.) Endråkigt var upprättad — en armodets

enhet i förbidan på löftets uppfyllelse. I Joh 11:51 klagas för oss att Jesus dog för folket, men detta är allenast en del av sanningen. Det heter vidare: "Ja icke allenast för folket, han skulle dö också för att samla och förena Guds förskingrade barn."

Efter uppståndelsen är Jesus angelägen att uttyda skrifterna om sin lidande, ja, det heter t o m: "Därefter öppnade han deras sinnen så att de förstodo skrifterna" (Luk 24:45). Det är alltså en klart medveten skara bedjare församlade på Golgatatagrunnen som väntar en skriftenlig uppfyllelse. Denna medvetenhet reducerade böneämnen till ett minimum — löftets uppfyllelse. De var försonade till ett i Kristus. Begreppen stor, större och störst var otänkbara i denna laddade böneatmosfär av förbidan. "När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade med varandra" (Apg 2:1). Med varandra! Ja här var man medsyskon som efter kraftmeddelelsen skulle bli medarbetare, medkämpar, ja, t o m medfångar för Guds rike. Liksom i Israel ben fogades till ben innan andeutjutelsen, var man här en

enhet: "Då kom plötsligt från himmelen..."

Dagens situation

Vill man bli accepterad i dagens kristenhet skall man vara karismatiker. Populariteten stiger ju mer man talar om Anden. Klart är dock att Anden inte talar om sig själv, men förhärliigar Jesus (Joh 16:13—15). Nu faller Anden över alla kyrkor, ropar en grå, förvirrad ekumenisk massa, beredd att exploatera händelsen av att en individ upplevt sitt andedop. Så sätter man likhetstecken mellan institutionerna och Guds församling. I en sådan "gemenskap" får man gärna tala om upplevelser, gärna om syner och uppenbarelser, men för Ordets undervisning om Honom som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten (1 Tim 3:16) finns intet rum. Man snubblar redan på första steget: Jungfrufödelsen.

Kyrkoinstitutionernas enhet är en styggelse för Gud därför att den inte hyllar Sonen och kommer

Forts. sid. 28

Rapport från fängelset

Yngve Stenfelt har nyss avtjänat en månads fängelse för vapenvägran. Han tillhör dem som upplevt samvetskonflikten inför Guds ord så stor att den annars så självklara lojaliteten mot fosterlandet framstått som underordnad. Här följer hans rapport från fängelset.

"Jesus är livet för mig" tonar den hänfödda sången innanför murarna på fängelset i Halmstad. Vi intagna har just fått besök av en ungdomlig maranatskara med Kurt Rudgard i spetsen.

Jesus är individens frälsare, ljuder budskapet. Förvånade och skärpta lyssnar man till någonting absolut nytt: "Kristendom är inte i första hand förbud men erbjudande om liv i Kristus". En tanke uppstår, svår och famlande men ändå omöjlig att bortförklara: "Kanske det trots allt finns hopp för mig". En strimma av ljus har tänts i fångens mörka hjärta, flera impulser väntar för att kulminera i att Morgonstjärnan, Jesus Kristus, uppfyller hela tillvaron. En ny värld istället för förbannelser.

Detta vill Gud göra! Världsmänniskan känner inte den kriminellas situation och vad värre är: Den kristne gör det oftast inte. Man un-

derhåller sin palats- och piedastreligion men vägrar varje antydning om att se sig själv placerad växande i den miljön, som utgör grogrund för kriminalitet. Högröstat ropar man om fler poliser, skärpta straff men varför glömmar man att anropa Gud om nåd för de av synden helt utslagna individerna?

Kristendom är inte översitteri men efterföljelse av Honom som steg ned och ödmjukade sig helt in i döden för syndarna. Kriminalitetens växande problematik tacklas inte genom lagar och paragrafer, men av människor villiga att träda ned i förnedringen, bärande bördorna i bön och pekande på Guds Lamm.

Bed för fångarna? Bed för fångvaktarna? Träd närmare Gud i förbönens heliga tjänst och Gud skall utföra sitt verk till sitt Namns ära!

Yngve Stenfelt

Blir det fred i Mellersta Östern?

Kriget i Mellersta Östern har försatt hela världen i en allvarlig kris. Enbart genom arabländernas strypning av oljeleveranserna hotas hela västvärldens ekonomi av totalt sammanbrott. Massarbetslöshet, dyrtid och upptrappade sociala konflikter är de verkningar som ligger närmast. På sikt hotas hela världen att dras in i en direkt väpnad konfrontation.

Händelserna i Mellersta Östern har föranlett Arne Imsen att under några tisdagar söka belysa, vad som håller på att ske utifrån bibelns profetiska ord. På grund av den snabba utvecklingen har mycket av vad han då sade redan blivit ett fullbordat faktum. Här nedan följer en koncentrerad sammanställning av bibelstudierna.

Vad säger bibeln om Mellersta Östern? Kan vi vänta ett tredje världskrig?

På den frågan kan vi svara både ja och nej. Det tredje världskriget har nämligen i realiteten redan börjat, och det har börjat på det diplomatiska planet. Det som sker i Mellersta Östern nu kommer att leda fram till ett krig, men det blir inte en konfrontation mellan Israel och näraliggande stater i första hand. Det vi ser i Mellersta Östern är preludierna till en stor internationell kris, som redan har inletts i den kulturkris, som övergår framför allt västerlandet och som kommer att fortplanta sig utöver hela världen.

Kriget har redan börjat. Vi märker det i den politiska och sociala oro, som på många håll förlängts i militära operationer. Vi möter det i ungdomsrevolter och folkresningar föranledda av hungersnöd, orättvisor och förtryck.

Jesus har sagt att det *måste* komma. Varför? Gud tillåter det att komma, när jordens inbyggare fyllt sina synders mått, och då det inte längre finns någon som helst möjlighet till förbättring.

Frågan är då: Är vi där? På ett område är vi alldeles säkert där, och det gäller hungersnöden i världen och den del av mänskligheten, som ropar till oss om undsättning och hjälp. Lejonparten av jordens befolkning hungrar. Det måste bli en verklig uppgörelse, och krafterna frigöres. De förtryckta folken väntar på en annan situation, och de åstundar en rättvis fördelning av jordens naturtillgångar.

Kapitalismen

Kapitalismen är ett fruktansvärt system av utsugning, förtryck och översitteri. Det kusliga är att många kristna nästan kristnat kapitalismen och gjort den from. Jag menar inte kapitalismen som ett politiskt system utan den utsugarmentalitet och otroliga egoism, som människan i sig själv representerar. Någon har sagt, att man inte kan bli rik utan att stjäla från sin broder. Vi borde kunna praktisera en annan ordning i vårt församlingsliv och ge världen en förebild i hur en kristen gemenskap skall fun-

gera. Om vi inte orkar med det, är vår kristendom lite värd.

Vad har vi då gjort med det vi har fått? Har vi formerat det genom att fördela det? Visst inte. Vi har deformerat det genom att missbruka det.

Vi möter idag en vandaliserad värld. Man skulle tro att det är svin, som haft den i sin ägo, men det är civiliserade människor, som exploaterat den. Vi överlämnar åt kommande generationer en värld, som är så fruktansvärd, så vi vet inte ens om vi vågar leva här själva.

Vi har missbrukat vår kunskap, våra tillgångar och våra resurser, och vi står i en fruktansvärd skuld till hela den övriga världen. Därför kan heller inte konsekvenserna utebli. På den här sådden följer det också en skörd. Det är den skörden de rika nu får inbärga.

Missbruket av jordens tillgångar och det egoistiska utnyttjandet av dem har lett till förtryck och en ohygglig klassuppdelning. Det vi läser om i Jesu undervisning, är en intensiv klasskamp. Till sist räcker det varken med sociala, eller polisiära eller militära åtgärder för att

hejda den. De förtryckta massorna vill frigöra sig från banden och oken, och finner kampen fullt rättfärdig.

Miljontals oskyldiga barn

Ropet från Sodom har stigit upp till Gud, sades det en gång. Jag undrar om inte ropet från alla de miljontals oskyldiga barn, som lever på vår jord, har stigit upp till Gud. Ropet från de förförda, de orättvist behandlade, från dem som blivit utsatta för maktmissbruk, ropet från de förtryckta massorna och de hungrande massorna, ropet från de lidande folken har stigit upp till Gud.

Det är märkligt att de rika inte hörde det ropet. Fastmer ser vi klart och tydligt, att konflikterna vidgas. Ända in i det sista, ända fram till det totala sammanbrottet och den omutliga och oundvikliga uppgörelsen har de rika levt bekymmerslöst, gött sig och levt i kräslighet. Det måste bli en fruktansvärd uppgörelse.

Ropet har stigit upp till Gud, och när människorna står där tafatta och utan möjlighet att kunna lösa problemen,

måste Gud gripa in och detta med eld och svavel. Det vi tycker är så fruktansvärt när vi läser om det, är egentligen ingenting annat än en barmhärtighetsaktion från Guds sida. Gud handlar i kärlek då han sätter stopp för en fortsatt utveckling av ondskan.

Ropet från människomassorna har stigit upp, och Gud stiger ner. Vad använder då Gud för medel? Låt oss läsa Hesekiel kapitel 38 och 39.

"Och du, människobarn, profetera mot Gog och säg: Så säger Herren HERREN: Se, jag skall komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal.

Jag skall locka dig åstad och leda dig fram och föra dig från landet längst upp i norr och låta dig komma till Israels berg.

Där skall jag slå bågen ur din vänstra hand och låta pilarna falla ur din högra hand.

På Israels berg skall du falla med alla dina härskaror och med de folk som följa dig." Hes. 39:1-4.

Vem är Gog?

En arme gör en inbrytning i Israel. Det är Gog i Magogs land, som går i spetsen för detta härnadsåg.

Om vi studerar bibeltexten närmare, får vi veta vem som avses här. "Jag skall . . . föra dig från landet längst upp i norr", står det. Vilket landet längst upp i norr är, det är ganska lätt att se.

Gog är ledare för en militärmakt och en politisk allians, bestående av flera maktgrupperingar. Han är hövding för Ros, Mesek och Tubal, och han har allierat sig med perser, etiopier och putéer. I militäralliansen befinner sig även Gomer och Togarma.

Om vi utvecklar det här, kommer vi fram till en serie med öststater, som idag finns i det vi kallar Warszawapakten. Här är Sovjetunionen den ledande, inte bara numerärt och ekonomiskt utan även ideologiskt. Till denna allians hör härar från Mellersta Östern och Nordafrika, där Egypten är den ledande nationen. Maktblocket skall sträcka sig ända långt norrut till yttersta norden, norra

Forts. sid. 27

● Det romerska världsväldet när det var som störst.

Evangelistens lott i 30-talets Sverige

Hugga ved, skotta snö och bedja med själar

– och ofta var det långt mellan målen

● Märta Jansson, stockholmsbo och maranatavän, med skarp och erfaren blick för vad bibeln har att säga oss idag. Hon föddes i Bergslagen i en liten by. På 1930-talet, när väckelsen svepte fram över ett kargt och fattigt Sverige, kallade Gud också henne och hon drog ut med bibeln i hand och med eld i sitt hjärta för att förkunna budskapet om en levande Gud.

”Vi, en kamrat och jag, fick kallelse från Allan Törnberg att komma till Jämtland.

Där satt vi på tåget och skakade fram i ett fattigt och hårt arbetande Sverige och egentligen hade vi inte mycket annat än vår tro på Gud.

Vi kom fram till ett nybyggt kapell i Undersåker och där var några vänner som varit baptister och dom sade att dom gick ut i friheten när dom gick in i pingstväckelsen.

Det var 1935.

Jag var ung och grön, men jag hade fått en uppgift, att få arbeta för Gud i en församling. Om framtiden visste jag inte mycket, men jag kände frid över att vara inne i det arbete som Gud hade berett för mig. Då fick jag kallelse från *Allan Törnberg* att komma till Jämtland. Det lät inte alls roligt. Jag hade en föreställning om att där var ytterst bistra vintrar och så gick det tal om att där fanns vargar och så bodde samerna där, detta underliga folk. Det blev inget beslut fattat.

Men så fick en kamrat till mig också kallelse till Jämtland. Och då kom vi iväg.

Det var sena hösten den dagen tåget fraktade oss till Jämtland, närmare bestämt Undersåker. Där satt vi på tåget och skakade fram i ett fattigt och hårt arbetande Sverige och egentligen hade vi inte mycket annat än vår tro på Gud att han hade en plan för våra liv.

Vi kom fram till ett nybyggt kapell i Undersåker. Där var några vänner som varit baptister, och dom sade att dom gick ut i friheten, när dom gick in i pingstväckelsen.

***Hugga ved och skotta snö –
sedan höll vi möte***

Första mötet talade jag i tolv minuter och det var med fruktan och bävan. Texten hade jag arbetat med i fjorton dagar innan. Den var över det som Paulus skriver om hur man skall förhålla sig i Guds församling, som är sanningens stödjepelare och grundfäste.

Det var en snörik vinter. Vi kunde inte affischera, därför att snön gick för högt

Inga hinder var för stora för väckelsens pionjärer. Fanns inga vägar att färdas på fick man använda skidor för att ta sig fram till avlägsna fjällbyar.

på stolparna, men det var inte heller nödvändigt, lokalen var full jämt. Vi hade många möten per vecka, också förmiddagsmöten. Efter fjorton dagar var det två juniorer från missionsförsamlingen som böjde sig och blev frälsta.

Vi flyttade in i kapellet och fick genast händerna fulla med dagliga sysslor. Man fick hugga ved och skotta snö. Och det var möten nästan varje dag. Då måste vi elda lokalen och vara vaktmästare när folket kom. Sedan höll vi mötet och bad

för själar, och vi kunde få bedja länge för en del. Vi kunde bedja nätter igenom, för att någon skulle bli andedöpt.

På nyårsafton hade vi nyårsvaka i Änn och det var det mäktigaste möte som jag kan minnas från den här tiden. Det var bibelstudievecka, och vi hade samlats för att bedja in det nya året, och alla ropade till Jesus i sin längtan. Det var vid öppna hjärtan inför Gud och något måste hända. Då föll Anden och nio stycken blev andedöpta. Det var 1935.

Högt och ljudligt med nya tungor i en fullsatt kupé

Så här var det i hela Sverige. Guds ande var mäktigt utgjuten, och på möten kunde människor bli så uppfyllda av syndanöd, att dom handlöst kastade sig ner från bänken där dom satt. Under den här tiden var det mycket vanligt att människor blev andedöpta på tåg och spårvagnar. Det upplevde jag själv. Innan jag blev Herrens vittne, var jag ganska tillbakadragen och hade människofruktan. Men Gud tog itu med det. Efter att jag döpt mig i Filadelfia i Stockholm, var jag ute hos en familj på landet. Jag satt i banvaktstugan, och där fick jag uppleva andedöpet. Men jag talade inte i tungor då.

Men sedan när jag satt på tåget, kom det som en flod, och jag pratade rakt ut i vagnen, lovade Gud högt och ljudligt med nya tungor. Det var i en stor kupé och fullt med folk, och jag skulle aldrig ha tänkt mig att jag gjort någonting sådant. Men Gud gjorde det åt mig. Den händelsen tog bort min människofruktan.

Vad var det för budskap ni hade till människorna?

Vi gick ut med det budskap som bibeln gett oss om att man måste döpa sig i tro, och att man måste bli andedöpt, så att man får kraft att följa Jesus på den väg som han visat oss.

Fick hyra ordenshuset om man höll ved

Det var samma budskap som Maranata har idag, att Jesus kommer snart och vi måste leva i smörjelsen, så att vi kan ta emot honom när han kommer.

Det växte upp kapell överallt i Sverige, och allting gick så fort. Jag tror att alla tänkte, att Jesus kommer snart. Och man levde i det här så innerligt, att man hade en arbetsuppgift som gick före allt annat, och det var att så många som möjligt skulle få bli frälsta medan det fanns tid att verka.

Man kom i kollision med statskyrkan som stängde lokaler, men på varje plats fanns det ett ordenshus, och det fick man hyra för en billig penning. Jag minns en annandag jul i Dalarna. Det var tjugo grader kallt. Jag och min kamrat fick gå en mil på eftermiddagen. Det var för kallt att åka skidor till ordenshuset. Så fick vi sätta igång och elda, och under tiden det blev varmare, fick vi gå in i en granngård. Den gången kostade det inget att hyra, bara vi höll veden själva.

forts. sid. 26

Arbetet går vidare...

Det har försiggått en febril aktivitet hos Maranataförsamlingen i Stockholm. Gamla Bro, för ett par år sedan ett okänt och illa beryktat aktivitetshus för nergången ungdom, har invigts till en ny era.

Här skall formos en evangelisk front mot storstads-träsket och den explosiva, andliga nöden. Under månader har här Maranatafolk från hela landet arbetet och åter arbetat, slipat och snickrat och målat och tapetserat. Det är många, många arbetstimmar som avverkats av villiga händer.

Nu är den första etappen avklarad. En servering är öppnad genom vilken vi tror att vi kommer att få kontakt med många sökande människor. Därtill har vi öppnat en bok- och musikshop, och här saluförs ett hårt gallrat material. Det är vår förvissning att genom den här shopen — Klara toner — kommer ett rent evangelium att nå ut till många, många. Vi kommer också att arbeta hårt för att sprida kännedom om bibelns profetiska ord och vad som sägs om den här tiden. När kyrkorna står frågande och likgiltiga till bibelns profetior, är det desto viktigare att vi som väckelserörelse gör vad vi kan för att väcka, informera, och kanalisera.

Samtidigt skrider arbetet på Gamla Bro vidare. I första hand för att iordningsställa möteslokalen och ett internationellt missionscentrum och att bereda utrymme för Midnattsropet.

Vi tror att den här månaden som ligger framför skall ge oss kontakt med många människoöden, många utslagna människor på väg bort från livet, men också många materiellt välmående som ropar i andlig desperation efter sanning och mening. Här väddar vi om stöd i förbön, det kommer att bli en hård kamp att slå kilar i träsket i Stockholm. Men vi kan hjälpas åt att med kraft sprida Guds ord.

Sedan är det en annan sak. Vi kommer i kontakt med många direkt från citys gator. Några tar emot evangelium och blir frälsta. En del har inte ordnade förhållanden och vi tar då hand om dem. Här behöver vi ekonomiskt stöd för att klara dessa åtaganden. Maranataförsamlingen i Stockholm är en liten församling som genom Guds nåd fått en märklig och banbrytande missionsuppgift i Stockholm. Men vi står utanför all form av statsunderstöd och baserar oss på det urkristna, frivilliga offret.

När vi flyttade in i barackerna på Johannelund i höstas, så fick vi tjugofyra rum. Där har sedan dess ständigt bott några nyfrälsta och då och då har vi haft glädjen att se någon komma och uppleva Guds nåd i frälsningen och sedan stanna i vår gemenskap på Johannelund för att där fostras till ett nytt liv. Där bor nu några som förut haft svåra knarkproblem och varit svårt socialt missanpassade, men som nu hittat liv, kraft och tro.

Så ser vi hur de perspektiv som drogs upp 1969 av Arne Imsen, nu går i uppfyllelse. Dörrar öppnas och vi får gå in i nya uppgifter. Redan då talade Arne Imsen om tre stationer, tre länkar, som skulle vara led att slussa nergångna människor in i en realistisk vardagstillvaro. När vi för en tid sedan fick besked om att vi fått överta lantgården Önska utanför Örnsköldsvik, så står det klart att här knyts en mission samman i en fast och stabil trelänk som innefattar en oerhörd rymd och har en vettig och rörlig ram.

Nu kämpar vi på Gamla Bro. Med din hjälp kommer Guds kraft i evangelium att gå segertåg i Stockholm.

Vi har en segerhälsning som världen inte kan ta från oss: Frälsare kom!

När den ”nya rörelsen” nådde Åmål 1907

Av
Herman
Berg

År 1905 var ett böneväckelsens år i Åmåls Baptistförsamling. Många blev frälsta och döpta och lagda till församlingen enligt Guds Ord. Nu däremot döper man och låter den nydöpte gå dit han vill eller vara kvar i spädbarnsbegjutes samfund.

Så kom året 1907 med märkliga nyheter om att en ”ny rörelse” med tungotal och uttydning hade kommit till Sverige från Amerika. Skövde var den första platsen den kom till. Bönesjälarna i församlingen var längtande efter mer av Guds kraft, och då budet kom att Arvika hade nåtts av denna väckelse, for några bröder dit en lördag för att se och höra

Samma lördag på kvällen var det auktion i kapellet och under auktionens gång, föll Guds Ande över några ungdomar som satt på de första bänkarna, och ungdomarna föll i golvet. ”Nu är Gud här” ropade broder P. A. Lundström och slog klubban i bordet, och det blev ett mäktigt bönemöte på knä.

Så gör Guds Ande när den kommer. Den gör slut på försäljningar, filmföreläsningar och *allt* annat långods från världen, som församlingen tagit.

På söndag förmiddag var det en lång kö, som väntade på att få komma in, ty ryktet hade spritts ut, att det hade skett något ovanligt i Betel. Mötena fortsatte i tre måna-

ders tid, då syndare frälstes och döptes och en del döptes i Helig Ande och talade i nya tungor och uttydde.

Då inte alla i ledningen kom med i strömmen, utan ställde sig emot detta nya, blev det ingen ledning och fostran för dessa unga andedöpta, utan ovisligheter uppstod, som till slut gjorde att väckelsen avstannade. O, att pastorn hade förstått Guds verk i denna väckelsen, då hade församlingen haft en annan utveckling än den hade.

Jag var bara 8 år och kommer inte ihåg mer än från ett förmiddagsmöte då pastorn uppmanade en broder att bedja och denne även talade i tungor. Jag prisar Jesus att jag fått del av dessa Andens gåvor. Men hur många är det inte som tystnat idag. Varför?

I tidens aftonskymning vill jag å min Herres vägnar ropa ut till dig, o, Guds församling. Vakna upp och gör dig redo till Lammets bröllop, ty vår själs brudgum kommer *snart!*

”Köp ögonsalva och smörj dina ögon.” Bed, bed och bed dig igenom till verklig frigörelse. Du skall inte kompromissa med världen. Du skall likbildas med Kristus. Vet du inte att den som har blivit döpt till Kristus, han har *iklätt* sig Kristus.

Alltså får inte TV — hembio grafen — hindra dig från församlingens bönemöten, men du förlorar intresset för den och kastar ut den.

Jag är tacksam till Gud att den helige Ande i min ungdom upplyste mig om att bildföreläsningar i Guds hus ej skulle förekomma, utan att offerviljan till missionen sker genom Guds Ande, och jag har inte sedan dess fått ändringsbud från den helige Ande.

När man ser hur otuktsmodet breder ut sig bland trons folk, blir man beklämd, och när man ser systrar i bild i tidningen, så tar man anstöt av dessa foton av kort-kortklädda personer. Var finns blygsamheten?

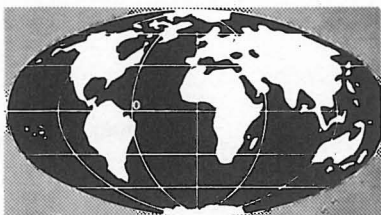
Är manne världsandan så stark i Guds Församling, så att pastorn inte vågar undervisa vad Guds Ord lär? Det är lättare att flyta med strömmen än gå emot. Det är de levande fiskarna som går emot strömmen, medan de döda flyter med.

Det är med djup sorg i hjärtat jag ser utvecklingen ibland de som bekänner sig vara Guds barn. För mig är Guds ord *heligt*. Jag vågar inte säga det och det är tidsbundet, vad skulle det bli om vi alla sade så?

Nej, inte så skall du undervisa eller predika, du broder som av Gud är insatt till församlingens föreståndare, utan med vänlighet skall du lära det *heliga* ordet och i Andens kraft förkunna det. Jesus sade: ”Icke jag dömer eder, men mitt ord skall döma eder på den yttersta dagen.”

Må vi alla vara redo, ty Jesus kommer snart. Halleluja!

Sprid Midnattsropet — bli kommissionär!

Världen idag

Turkisk salong

□ Etnografiska muséet har flyttat in i City Pingstförsamling. Det ingår i en presentation av pingströrelsens missionsfält. I anslutning till utställningen har församlingen anordnat möten. Man har här velat presentera evangelium på ett mer lättillgängligt sätt utan dramatiska predikningar och konfrontationer och utan krav, kan man läsa i Dagen. Enligt Stanley Sjöberg har det framförts önskemål att det skall tillgå lite lugnare på dessa möten, då man bjuder in icke-troende vänner. Efter mötena bjuds alla på té i turkiska salongen.

Man kan undra om nästa steg blir att City Pingstförsamling flyttas till Etnografiska muséet.

... eller kinesiskt martyrium

□ I Kina lever kristendomen vidare, läser vi. Alla kristna ledare är dock fängslade eller mördade. Det är ingen som vågar vara ledare för kristna av rädsla för arresteringar.

Klubb Gud

□ Tre flickor i åldern 9–10 år från Mjölby kände att de skulle vilja bedja för en pojke som inte var riktigt snäll, läser vi. De startade därför en "Klubb Gud" och samlade ett 20–30-tal ungdomar i deras egen ålder en gång i veckan, gjorde ett litet altare och anordnade ett mötesprogram. Ingen av dem kom från något kristet hem eller hade på annat sätt präglats av kristen bakgrund.

Vapenvägran

□ Med hänvisning både till den första kristna kyrkans hållning mot krigstjänst och uttalanden av Andra vatikankonsiliet har en katolik i Portugal vägrat vapen. Det är första gången sedan 1947 detta hänt i Portugal.

Jesusrörelsen

□ En reaktion mot Jesusrörelsens hippiemönster har kommit till uttryck i USA berättar Karl-Axel Elmkvist om i Svensk Vecko-tidning (SMF). Idag är det Bill Gotthard som samlar skarorna. Under en helg utanför San Francisco samlade han 20 000 ungdomar till bibelstudier. Gotthard riktar blicken på personlig snällhet, den yttre striktheten och den borgerliga anpassningen. Han predikar mot långt hår, schabbig klädsel och jeans. Man skall vara välansad och välputsad, säger han. Och Gud skall man ge tionde.

Oljekris?

□ Eldsflamman, som utges av Stanley Sjöberg, skall läggas ned har det meddelats. Kan det bero på oljekrisen männe?

Jesussmannen

□ I Nepal sprider en man kallad "Jesusmannen" evangeliedelar genom tibetanska handelskaravaner. Buddistpräster har hotat med stränga straff för alla som köper och läser dem. Enligt rapporter har varje evangeliedel blivit läst åtskilliga gånger — ibland även av buddistpräster.

27 dagars fängelse

□ Övermålningen av porrfönstren 1969 har nu medfört att ytterligare en maranatayngling spärras in. Det är L. O. Andersson som fått sina böter omvandlade till 27 dagars fängelse.

En månads fängelse

□ Det blir en månads fängelse, fastställdes hovrätten för hultfredsamazonen Ingabritt Larsson på grund av hennes ihärdiga nerrivningar av kioskernas porrlöpsedlar.

Ger inget resultat

□ Kioskerna i Norrland har beslutat bojkotta de pornografiska löpsedlarna.

— Det är vi som skall säga ifrån, säger en kioskägare i Vännäs. Det ger inget resultat på lång sikt om en privatperson går och river ner löpsedlar...

Större satsning

□ Jack-Tommy Ardenfors, pingstpastor i Jönköping, träder in i kommunfullmäktige vid nyåret. En större satsning på den för- eningslösa ungdomen är en fråga han tänker driva.

Predikantproblem

□ Att predika på Reformationsdagen har blivit ett problem för predikanterna, läser vi. Vid höstens biskopsmöte kom därför ett förslag upp på att byta namnet till en ekumenisk Enighetsdag.

Gud varnar

□ I Sovjet händer det att Gud varnar de troende i mötena för polisingripande genom profetiska budskap, läser vi. När polisen kommer finns ingen på platsen.

Enhällig uppslutning

□ Hans Excellens statsministern Olof Palme, ärkebiskop Sundby, generaldirektör REXED, alla demokratiska partiledare och rader av kända svenskar sluter enhälligt upp och rekommenderar en insamling till filantropiskt arbete inför Lewi Pethrus' 90-årsdag i mars nästa år. Gravryrfirman AB Sporrang skall även göra en medalj i guld, silver och brons i nio tusen ex med pastor Pethrus bild inpräglad.

Livskraftig tro bakom järnridån

Kristus eller den röda flaggan heter en bok, som kommit ut på Berghs förlag. Det är *Michael Wurmbrand*, den judiskfödde lutherske prästen Richard Wurmbrands son, som den här gången tagit till pennan för att skildra sin egen situation och förhållandena bland de kristna bakom järnridån.

Redan bokens titel får dock läsaren att genast bli betänksam. Titeln leder nämligen omedelbart fram till misstanken, att vi skulle ha att göra med en slags politisk pamflett. Efter som "ö"-et i röda flaggan på omslaget dessutom är utbytt mot en hammare och en skära, en politisk symbol, och "t"-et i Kristus mot ett kors, en religiös symbol, är det heller inte så underligt, att man öppnar boken med idel farhågor.

Trots detta kommer det som en total överraskning när Wurmbrand utan omskrivningar helt öppet deklarerar: "Vårt problem är inte enbart religiöst. Om den religiösa friheten upphör kommer varje annan frihet förr eller senare att följa efter. Om de fria folken i världen glömmar sitt

ansvar — och det är vad de gör — kommer Mao och Kosygin och de andra att ta makten."

Sammankopplingen mellan korset och hammaren och skäran och författarens utfall mot ett samhällssystem, som i alla fall har försökt att lösa ett stort och allmänmänskligt problem, är olycklig av många orsaker.

Guds ord har dock inget politiskt program, så att det skulle sätta ett samhällssystem före ett annat. Skulle man ha varit konsekvent, borde man väl till hammaren och skäran även ha fogat tex ett dollartecken. En jämförelse mellan kristendomen i öst och i väst, var den har sina uppriktigaste och trognaste beännare, hade varit intressant.

Läser man Michael Wurmbrands bok, blir man dock mer benägen att tro, att den kristendom som utkristalliserats under det politiska och sociala trycket i Rumänien faktiskt överlag är mer livskraftig, osjälvisk och biblisk än i något som helst "fritt" land.

Och läser man boken på det viset,

är författarens skildring ett oerhört vittnesbörd om, vilket misstag man gör, om man försöker lägga en annan betydelse i det kristna budskapet än vad det har.

Lösepenning för Wurmbrands är en bok som kan ses som ett komplement till alla andra böcker, som skrivits av Wurmbrands. Den här gången är det en familjen Wurmbrand nära förtrogen, *Anutza Moise*, som givit sin version. Boken skiljer sig dock inte så mycket från de övriga. Samma politiska slagsida gör sig gällande, vilket gör boken omöjlig i evangelisation.

Märkligt är att det är Evangeliipress som givit ut den. Wurmbrand och bokens författarinna företräder ju en luthersk teologi, som innehåller varken Jesu snara tillkommelse eller upprykelsen. I stället möter man en ljus framtids-tro på världens gradvisa räddning, vilket inte alls har någon förankring i bibeln. Det allvarliga med den teologin är, att det i den är så lätt att smyga in politiska budskap under kristen täckmantel.

Vart är mänskligheten på väg?

För ovanlighetens skull har vi glädjen att få presentera en verkligt bra bok också. Det är *Hal Lindseys Vart är mänskligheten på väg?* utgiven på Evangeliipress. Denna bok tar upp frågorna kring den yttersta tiden och händelserna inför Jesu tillkommelse och gör det faktiskt på ett så suveränt sätt, att man nästan kan säga att boken är en av de bästa, som någonsin givits ut i ämnet.

Boken rekommenderas alltså på det varmaste och kan med fördel användas speciellt till att evangelisera med.

I väntan på Messias av *Samuel Sollerman* (Evangeliipress) är en enkel introduktion till bibelns lära om Messias. En stor del upptas av en historisk översikt över falska messiasgestalter. Annars innehåller boken en översiktlig och lättfattlig sammanställning av de förebilder till Messias som finns i Ordet.

För ungdomar och andra, som inte tidigare hunnit fördjupa sig i frågan, kan ma väl därför säga att boken är att rekommendera.

koparna, prästerna och Andens fria verkningar. Det finns spänning, men hur skulle vi annars upptäcka Guds vilja.

Hur går det med frågan om interkommunion?

Förutsatt att vi delar ett gemensamt dop, att vi tror på Gud, som uppenbarar sig genom Jesus Kristus, förutsatt att vi accepterar hans levande Ord och lever i enlighet med det Ordet, att vi har en grundläggande tro på Jesu nattvard och hans mystiska sakramentala närvaro, så är det inga problem med interkommunion.

När det gäller institutionerna, är det inte så att de har kommit till under den tid, som denna andeuppenbarelse har saknats och som en ersättning för det organiska liv kyrkan skulle förkroppsliga?

Institutionerna har stängt för Anden, men det är förgånget, och gårdagen är redan historia. Nu går vi emot en ny Andens period, och vi lär av det förflutna, hoppas jag. Kyrkan är ju också en mänsklig realitet, och precis som historien själv tar itu med gamla institutioner, så kommer dessa ting att förgå.

Men är inte institutionerna kanoniserade?

Ingenting annat än Guds ord är kanoniserat.

Kan man då gå förbi traditionen till Guds Ord?

Det är en felaktig fråga. Guds Ord lever. Jesus är ju Guds Ord. Hans skrivna Ord kommer till oss i den heliga Skrift, lever i kyrkan, läses i kyrkan, läses i människors hjärtan och levs av människor. Det finns ingen motsägelse i detta. Guds Ord är inte en död sak, som är staplad tillsammans för 2.000 år sedan mellan några hårda pärmar.

''Grälet mellan katoliker och protestanter tillhör museet''

Det gamla grälet mellan protestanter och katoliker om förhållandet mellan Ordet och traditionen är en gammal, gammal ekumenisk fråga, som tillhör kyrkomuseet.

Men om vi nu försöker krypa ner i den verklighet vi lever i. Vi är bröder i Kristus, vi kan bedja tillsammans. Men hur blir det med brödsbrytelsen, den heliga nattvarden, och med dopet?

Kan vi praktisera det här på samma enkla sätt som vi beder tillsammans? Vad menar du med att praktisera det?

Måste någon institution auktorisera denna gemenskap genom att legalisera dopshandlingen?

Det är en bra fråga, men jag tror inte, att det skulle fungera.

Varför? Är det ett teologiskt eller ett psykologiskt problem?

Det är en blandning av båda. Först av allt tror jag, att vi måste komma tillsammans och förstå mer av den mänskliga gemenskapen. Här tror jag att de humanistiska vetenskaperna kommer att vara av enormt värde, när vi på ett analytiskt sätt försöker upptäcka svårigheter för människor att leva i sann gemenskap. Vi har så olika traditioner, och vi kan inte i morgon kasta av oss traditionens ok. Jag önskar att vi kunde det, men vi kan inte.

Nåväl, Jesus är här. Vi har hans Ord här. Vi är bröder i Kristus. Vad kan då hindra att vi praktiserar Ordet tillsammans?

Vet du vad det är som hindrar oss? Vi vill inte.

Jo, vi vill och vi kommer överens om det.

Nu måste vi komma ihåg, att Jesu Kristi kyrka inte är en liten hemtrevlig klick av kära bröder. Gemenskapen måste vara något som är synligt för världen.

Finns det då något som står över vår gemenskap? Jag föreställer mig att vi är förankrade i Nya Testamentet.

Jag vill inte vara förankrad i någon bok. Guds Ord är levande, det är inte ett dött ord. Vi får inte falla in i någon slags fundamentalism, som inte står i någon relation till den verklighet, som vi har erfarenhet av. Den heliga skrift förblir en norm, men inte ett dött ord.

Kommer Jesus tillbaka?

Jag tror att vi först måste förstå språkbruket, den verbala framställningen av bibelns sanningar. Vi är bara i början av dessa studier. De svenska lutheranerna har faktiskt kommit här med ett mycket starkt bidrag.

Utvecklas Guds rike genom evolution?

Vad betyder den heliga Skrift, och vad menar vi när vi säger: tillkomme ditt rike? Jesu andra tillkomme kan förstås som den slutliga fullkomningen av hela den kosmiska historien. Ankomsten

av detta rike kommer då att föra med sig universell fred och broderskap.

Det finns dock inget i den heliga Skrift som framkastar tanken på att detta kommer att ske inom historien. Det kan mycket väl tänkas, att det kommer att bli mycket stora kosmiska förändringar, och att Guds församling kommer att reduceras till en liten patetisk rest. Så inför Jesu andra tillkomme vet vi bara, att han skall uppenbara sig. Han kommer inte ner på ett rymdskepp och säger: Här är jag, grabbar.

Guds rike utvecklas alltså genom evolution?

Den kosmiska evolutionen är naturligtvis en del av Guds plan, därför att Guds rike är inte av denna världen. Guds rike är denna världen fullständigt förändrad, och du och jag har bara sett en glimt av det.

Men Paulus uppståndelseologi, vad skall vi göra med den?

Tro den! Vi skall tro den.

Men han talar ju faktiskt om bortryckandet av församlingen?

Jag har hört detta basuneras ut; vad menar du med det? Det är den nya ekumeniska tennisbollen. Vad menar du med församlingens borttryckande? Förklara!

Jag menar bokstavligen vad Paulus säger. Det finns en konkret historia om Jesu borttryckande, och det finns väl en identitet mellan honom och församlingen?

Men binds inte detta samman med uppståndelseologin?

Jo, det är det jag menar. Men kan man då i den bibliska eskatologin pressa in någon typ av evolution?

Vi får inte behandla bibeln annorlunda än vad den är. Den är inget slags kompendium, som för alltid är historiskt och exegetiskt besvarad. Jag kan inte hjälpa, att när jag läser första kapitlet i Första Mosebok, som naturligtvis är mytologisk i dess rätta betydelse, att jag blir djupt imponerad av författarens evolutionära syn. Eller författarna, för i Första Mosebok är det naturligtvis flera författare. Det är åtminstone fyra författare till Första Moseboks första kapitel, och inte bara fyra distinkta författare, utan mycket måste tydligen även ha kommit in av århundraden av olika traditioner.

Då är vi tillbaka till den klassiska konfliktfrågan om katolicism och protestantism: bibel och tradition. Den är

PRESENT KORT PÅ MIDNATTS ROPET

Prenumerera under hela nästa år till 5 av dina vänner för endast 160 kr (ordinarie pris 225; 45 kr per prenumeration 1974).

En gåvoprenumeration helår kostar 45 kr

Gåvoprenumerera på talongen

Sänd pengarna över postgiro.

(pg.nr. 57 16 20-4)

EN GÅVA SOM VARAR TILL NÄSTA JUL.

Gåvoprenumerationer

Namn
Adress
Postnr, adr:

Namn
Adress
Postnr, adr:

Namn
Adress
Postnr, adr:

MR:s Bokförlag AB

Box: 1236

161 12 BROMMA 12 Tel. 08/80 29 35

Namn
Adress
Postnr, adr:

Namn
Adress
Postnr, adr:

**OBS! Glöm inte ditt namn
och din adress.**

Namn
Adress
Postnr, adr:

en lika gammal fråga som protestantismen, och den var ju Luthers stora käpphäst.

Den käpphästen är mycket mindre än vad vi tror. Man studerar Luther mycket nu och förstår mer och mer. Man förstår även mer och mer av Calvins storhet. Många av deras problem är dock ännu inte lösta. Det lustiga är dock att ingendera har helt rätt. Vi går inte från rätt till fel utan från två ofullkomligheter till något som är mindre ofullkomligt. Det är inte fråga om svart och vitt. Vi kämpar inte en strid mellan opponerande krafter, utan vi söker tillsammans genom den helige Ande uppenbara hans sanningar, inte vår. Sanningen sitter inte hos påven i Rom och inte hos vår broder Martin Luther, utan tvärtom, det är Gud som innehar sanningen.

Om vi nu har börjat med den ena käpphästen, kan vi väl fortsätta med den andra: Tro och gärning?

Det är intressant att du ställer den frågan, därför att det är här som den katolska pingstväckelsen får uppleva sin svåraste smärta just nu. Det har under 60-talet funnits ett väldigt tryck mot katolska kyrkan för att det skulle komma in i sociala uppgifter. Det sociala

evangeliet är en mycket väsentlig del av evangelium.

Pingströrelsen i den katolska kyrkan har här varit ett medel att få oss tillbaka till, inte bara lovsång och tillbedjan, utan till den tjänst i världen, som är oskiljaktigt förenad med hans kärlek. Var det än finns förtryck, där människor avhumaniseras och där det ekonomiska trycket är grymt, där måste den kristne profeten vara.

Nu seglar ju hela problematiken i den tredje världen upp i hela sin styrka. Vad säger du om Helder Camara?

Biskop Camara är en mycket sympatisk man. Han är en ivrig karismatiker, och han leder själv bönen mot varje vecka. Det är en stor man som förstått mer än någon annan i Latinamerika.

Är de här verbala uttrycken social-etiker och karismatiker en fantasiprodukt mer än en verklighet? Finns det ingen kategoriklyvning i kyrkan?

Jo, jag tror det. Vi har inte på långt när förstått de humanistiska vetenskaperna, när det gäller vår förståelse av Guds Ord. Vi vet väldigt lite om de humanistiska vetenskaperna. Teologi och antropologi har ju bara just ingått

bekantskap med varandra. Kyrkan har alltid varit medveten om psykologins roll, men det har varit en deskriptiv psykologi som utarbetades av Thomas av Aquino. Nu kommer teologin i mycket nära beröring med den analytiska filosofin och Jungs djuppsykologi. Men ändå har vi i allt Guds suveränitet. All sanning och all kunskap är Guds. Den som äger kunskaperna, vetenskaperna och nåden fördärvar inte naturen, utan nåden transformerar naturen.

Det går alltså att skapa synteser mellan de olika riktningarna inom kyrkorna?

Jag tror att det går att göra så. Det är en del av den kosmos-totalitära evolutionen.

Så småningom är vi förenade till ett, hela världen?

Hela världen. Jag tror att det är innebörden av Riket. Jag tror dock inte att vi måste tänka i termer, som har att göra med ekonomisk och politisk framgång. Vi får aldrig ge efter för tanken, att kyrkan kommer att vara drottning och härskarinna över allsammans. Och det kan mycket väl vara så att Guds kyrka kommer att föra världen till enhet i ett ögonblick som är fullt av katastrofer.

Människor bad på den här tiden, och man hade förkrossade hjärtan. Det märktes på tårarna. Man bad och så grät man. Nu för tiden tycker jag att man aldrig ser en tår. Och inte ser man en tår hos en evangelist. Vi hade ett arbete och en tjänst med att bedja. Det var många strumpor som skavdes sönder på knä inför Herren. Vi hade två bön- och fastedagar i veckan, och det höll vi på vecka efter vecka.

Vi bad alltid en lång stund innan mötet, och jag minns att ibland kunde man bedja och bedja innan mötet och man ville inte sluta, därför att man kände att Gud hela tiden fyllde på. Det vällde hela tiden en ström av frid och kraft i ens innersta, och man kände när man vittnade, att man var buren av någonting. Man hade ett budskap och man hade kraft, därför att väckelsens ande var utgjuten — man bars av den helige Ande.

Människor levde i det här, man levde i kristendomen. Det syntes i hemmen och det märktes på arbetsplatserna.

Luktade det strömming ...

När man kom på besök i ett hem, stod alltid mannaburken på bordet. Där fanns lappar med bibelcitater, där läste man och sedan var det bön. Efter det så kunde man tillåta sig att dricka kaffe.

På dagarna var vi ute och sålde Evangelii Härold och böcker och skriffter. Och så var det alltid många nyfrälsta, som man fick besöka. Själavården var ju inrykt. Man kunde cykla eller åka skidor, men på vintrarna gick man oftast. Cyklade man så förstördes halsen. Det var ett problem med maten, det blev så oregelbundna måltider, och ibland fick man inte mat på länge. Det var många vittnen som förstörde sig genom dålig mathållning, och jag fick själv svåra men som det tog lång tid att återställa.

Folk i allmänhet höll evangelisterna för något särskilt. Jag minns en gång när jag kom in till en familj för att sälja Evangelii Härold. Det luktade strömming och jag vart hungrig. Frun frågade: vad äter ni egentligen? Och på den respektfulla frågan svarade jag: vi äter allt som finns i köttboden. Dom hade redan ätit så jag fick sitta ensam vid bordet, och jag hade inte ätit på länge, så jag åt det mesta som fanns på bordet. Det var gott.

Jag ser på evangelisterna nu, och jag tror att det behövs en "sanering". Det gäller sådana saker som klädsel, tal och

uppförande. För människor ser med sina ögon och dom drar sina slutsatser.

Att bli ett Herrens vittne är inte någonting man tar sig. Det är någonting som kommer inifrån. Jag kämpade emot väldigt länge. Jag försökte hitta ett sätt att komma undan, men alla vägar stängdes och jag hade till slut ingen egen väg kvar. Jag måste gå den väg Gud hade berett.

Tjänar man Gud som ett Herrens vittne, då måste man också uppträda så som han har befallt, och den frälsning man talar om den skall förkroppsligas i ens eget liv.

Det fanns ett fältrop – utanför lägret

Det var en mäktig väckelse i Sverige under 1930-talet och i början av 1940-talet och det var en underbar tid att få tjäna Gud under. Det var den bästa tiden i mitt liv. Men sedan blev det kärvare, det liksom stoppade upp. Och det finns nog många orsaker därtill.

Det fanns ett fältrop under den här tiden och det var: utanför lägret. Därför fanns det inget samarbete mellan kyrkorna, men det fanns ett annat problem och det var att många gick ut och predikade mot statskyrkan.

Vad tror du om Jesusrörelsen?

Tiden får utvisa vad det blir av den. Men jag tycker att namnet Jesus blir nerdraget. Det måste finnas helighet. Jag tror att Maranata har ett väldigt ansvar här. Att visa att man kan vara fri samtidigt som man står under församlingsvård och har en ordnad gudstjänst.

Det går nu en karismatisk väckelse över världen, men jag tycker att den leder i fel riktning. Många blir andedöpta och får del av den pånyttfödelse som bibeln talar om, men ändå stannar man kvar i institutionerna. Det är inte rätt. Hela bibelns budskap är ett uttåg. Bibeln talar om "den som inte övergivit" och bibeln talar om "utanför lägret". Väckelse, det är att bryta ny mark.

Hoppas det kommer till Sverige

Jag drog mig ifrån pingströrelsen, därför att de började med ekumenik och politiskt engagemang. Sedan hörde jag inte hemma någonstans så där innerligt som det måste vara. Men så var jag och en kamrat i Oslo och vi gick till venstrehus och där predikade Aage Samuelsen. När jag hörde den mannen tala om Jesu tillkomme — och sjöng en sång om Jesu återkomst, som han fått på natten

innan — då visste jag var jag hörde hemma. Det var Maranata. Jag tänkte i mitt inre: hoppas att det här kommer till Sverige. Inte långt senare fanns Maranata i Sverige. Man började i Örebro och ropade ut den längtan som fyllde hjärtan: Herre Jesus kom! Jag slöt mig till den skaran och upplevde på nytt ett hem. Och att det fanns en hemlängtan, som var gemensam och sträckte sig över det mänskliga.

Jesus sade:

Jag har

kommit

för att ni

skall ha

Liv och

Över nog

Europa och innefatta, jag vågar säga, Finland, ja, jag vågar även säga, de skandinaviska länderna.

Varför just Israel?

Israel kommer att bli intressant. Förutom att Israel är strategiskt värdefullt, representerar det enorma tillgångar.

Israel kommer att öka sina tillgångar enormt och kommer utan tvekel att bli jordens rikaste nation på många områden. Det är alltså tekniska, strategiska och ekonomiska frågor, som kommer att bli avgörande för krigets inledning. Till det kommer det oerhörda trycket från omkringliggande federationer.

I Hes. 38:4 läser vi om att Gud skall locka och sätta krokarna i Gogs käftar. Det är uppenbart att det blir ett krig, som startar på ett ganska märkligt sätt. Det startar efter diplomatiska förvecklingar. Gog Magog kommer att tvingas till militäraktioner, som ingen strängt taget vill starta.

I Hes. 38:8,11 får vi veta tidpunkten för detta härnadståg.

"När lång tid har gått, skall du bliva uppbadad; i kommande år skall du få tåga in i ett land som då har fått ro efter svärdet och vars folk så har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels berg som så länge lågo öde, men vilkas folk så har blivit hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bor där i trygghet.

Då skall du säga: 'Jag vill draga upp mot det obehärdade landet, jag vill komma över dessa säkra som bo där i trygghet, ja, som allesammans bo där utan murar och varken hava bommar eller portar.'

Det här är märkligt, ty det blir ett påtvingat krig, och det skall börja vid en bestämd tidpunkt, nämligen då Israel har fått ro efter svärdet och bor i trygghet.

Då ställer man sig följande fråga. Är Israel det obehärdade landet? Bor det i trygghet? Är det utan murar, bommar eller portar?

Trygga gränser

Kom ihåg att Israels officiella linje hela tiden har varit att få trygga gränser! Ganska snart kommer vi att få se, att Israel påtvingas fredsvillkor, som det nödgas acceptera, och som hela nationen kommer att uppleva som en kränkning och djup förödmjukelse.

Israel har en militärmakt, som i för-

hållande till folkmängden är större än någon annan nation på jorden. Den här fredsuppgörelsen, man kommer att påtvingas, kommer att få stora försvarspolitiska konsekvenser, d. v. s. stormakterna kommer att avgöra vilken försvarspolitik Israel och omkringliggande länder får äga. Israel kommer troligen att få reducera sina försvarsstyrkor väsentligt och tvingas tillbaka till andra gränser. Israel kommer förvisso att få säkra gränser, men de kommer inte att ligga där vi idag tror. Det kommer att få kompromissa väsentligt och acceptera en förödmjukelse på många områden till dess tiden är inne för den slutliga gränsdragningen.

Då fredsuppgörelsen är ett faktum och landet så att säga ligger där obehärdat, då kommer det emot alla mänskliga odds att ske en ännu snabbare utveckling ekonomiskt och kulturellt i Israel. Men då landet ligger där obehärdat, tryggt och rikt, när fredstraktat är upprättat och underskrivet och hela världen säger att nu är det fred, då kommer olyckan som födslovåndorna över en havande kvinna. Då skall Gog Magog från nordens länder göra sitt intåg i landet. Då skall även motparten, som sluter upp på Israels sida, beskedligt ställa frågan: "Har du kommit för att taga rov?"

Det vi nu ser är principiellt detta. FN kommer att få en renässans och en uppblomstringstid, innan det definitivt skjuts i sank. Det är det vi är vittne till nu genom soldaterna, som är placerade mitt i stridsfältet. Vi bör observera, att de första som kom dit ned var svenskar och finländare.

Israel alltmer ensamt

Vi ser även att världssopinionen undergått en snabb förändring. Från att ha varit proisraelisk för några år sedan, glider sympatierna bort från Israel, så att det till slut i realiteten kommer att bli alldeles ensamt. Moraliskt, militärt och ekonomiskt kommer det att få ett visst stöd från Amerika, men Amerika kommer självt att få uppleva så många inre problem och svårigheter, att det får svårt att engagera sig i Mellersta Östern med någon kraft.

Det blir dock en uppgörelse, en militär konfrontation, vars like vi tidigare inte skadat. Ändock är den inte den sista utan endast upptakten till den slutliga. Det blir nämligen uppehåll på ett par år.

Saba, Dedan och Tarsis' köpmän och alla dess unga lejon skall vara med i den första fasen av konflikten. Detta är alltså inte Antikrists strid i slutfasen utan den strid, som föregår själva slutstriden. I den första fasen är det dessa stater, som

vi kan kalla för västalliansen, som skall vinna seger. Det blir dock en mycket dyrköpt seger, som kostar nationerna enorma summor och människoliv. Teknologin skall tömmas på sina resurser och lagren av vapen skall förbrukas.

Kristendomen är passé, den humanitära vetenskapen är passé, teknologins resurser är uttömda; ockultism och spiritualism tar vid. Då kommer världen att behöva en ledare, men inte bara en politisk ledare utan också en religiös. Antikrist träder fram och gör tecken och under och får hela detta söndersargade släkte att tillbedja honom som Gud.

Genom det här kriget som utlöses i Mellersta Östern kommer det att bli stora politiska ommöbleringar i Europa. Tiostatsförbundet, Europas Förenta Stater, skall nämligen utbildas, det tiostatsförbund, romarriket återuppståndet, som sedan gör Antikrist till sin övernationella ledare.

Amerikas betydelse

Amerikas betydelse skall undan för undan reduceras. Det är nämligen Europas Förenta Stater, länderna kring Medelhavet, som skall ha huvudrollen i den sista konflikten, och det är denna federation, som skall föda fram Antikrist. Hit hör England, Belgien, Frankrike, Spanien, Portugal, Schweiz, Italien, Jugoslavien, Bulgarien, Grekland, Turkiet. Så småningom också Egypten.

Vi skall observera att hit hör även länder från östblocket. Av östblocksländerna är det en stat, som nu har diplomatiska förbindelser med Israel. Det är Rumänien.

Vi skall se detta, men vi bör också förstå varför. Vi väntar inte på det stora sammanbrottet, utan vi väntar på att Jesus skall komma igen. Mitt under den här striden, när den är som intensivast och troligen strax innan Antikrist träder fram i sin väldiga makt, då säger Jesus till sin församling: kom hem! Vi skall inte vara med i vedermödan, även om vi kanske skall få se begynnelsen. Striden skall avslutas av en överängels röst och en Guds basun, och församlingen skall lyftas upp i luften, Herren till mötes för att inta sin arvslott i härlighet och helighet.

Så länge vi är här nere, kan inte alla sataniska planer gå av stapeln, och Gud kan inte utföra sina operationer emot honom. Därför skall han ta bort församlingen och säga åt den: "Göm dig i min hydda på den onda dagen!" In i det skyddsrummet skall vi snart dra åstad. Vi skall evakueras för att evigt vara hos Jesus Kristus. Jesus kommer!

att drabbas av vreden (Ps 2:12). Den enhet Ordet verkar börjar med ett uttåg till Jesus utanför lägret (Hebr 13:11—14). Här utestänges vår egen berömmelse (Rom 3:27). Vid korset avkläds den gamla människan med hennes gärningar, men här sker också iklädandet av den nya, som ensam är mottaglig för förnyelsen (Kol 3:9—10). Andedopet är inte en känsloupplevelse för världsmänniskan, men kraftmeddelelse till martyrskap för den kristne. Det ges till dem som är Gud lydiga (Apg 5:

32) och mottages genom lyssnande i tro (Gal 3:1—6). Vad lyssnar man till? Ordets undervisning om Jesus! Det heter: "...I som dock haven fått Jesus Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst..." Andedop utan ett Golgata är spiritism och väsensskilt från den helige Ande. Har du varit vid Golgata och upplevt rening i Jesu, Guds Sons blod — eller tänker du använda ditt andedop till, i Guds Ords ljus tvivelaktiga, utlevelser?

Sammanfattning

Gud är angelägen om att hans välsignelser skall bevaras. Se exem-

pelvis Joh 6:12—13. Därför talar Jesus om nytt vin i nya läglar (Luk 5:37—38). Ingen gammal lägel, hur förträfflig mänsklig organisation än utformat den, tål den helige Ande. Endast den levande organismen; församlingen, kan bevara vinet till välsignelse och själv bevaras. Där Kristi ord rikligen bor näpses avarterna, och det gudomliga äkta förlöses. I en gemenskap där Ordets herravälde är upprättat, träder Skrifternas Jesus fram i sin fulla härlighet såsom huvud och i allt den främste (Kol 1:18).

Yngve Stenfelt

* * * * *

Vi önskar alla läsare *En God Jul och ett Gott Nytt År*

* * * * *

— Redaktion • Expedition • Distribution —

Bli kommissionär 1974

Vill du gå in i denna angelägna uppgift att sprida evangelium genom Midnattsropet? Vi har alla anhöriga, vänner och arbetskamrater som måste nås av Guds frälsningsbudskap. Som kommissionär erhåller du även 40 % av försäljningspriset på tidningen.

Ja, jag vill bli kommissionär och tar till s vidare ex. av Midnattsropet.

Kryssa för den ruta som passar dig:

- ☐ Jag är prenumerant
☐ Jag är ej prenumerant

Namn:

Bostad:

Postnr, adr.: Tel.: /

MIDNATTSROPET, Box 1236, 161 12 BROMMA 12. Tel. 08/80 29 35. Postgironr 57 16 20.

MIDNATTSROPET 1974

BÄSTE LÄSARE!

Vi som fått uppgiften att arbeta fram Midnattsropet måste naturligtvis också syssla med tidningens ekonomi. Det skall uppriktigt sägas, att det inte alltid är problemfritt men förvisso ej heller hoppöst. Du kan vara med och förenkla och underlätta vårt arbete avsevärt om Du besvarar denna vänliga påminnelse om

att tiden nu är inne för förnyelse av prenumerationen, med att helst omedelbart sända in avgiften för 1974.

Tack för hjälpen och Gud välsigne Dig i fortsatt tjänst för Jesus Kristus vår Herre.

Fridshälsningar
ARNE IMSEN

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.	Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer	☐ kvartal 11:—
	☐ År ny prenumerant	☐ halvår 23:— ☐ helår 45:—
Prenumerationspriset är: Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 11:—. Lösnummer 1:80:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.	Efternamn	Förnamn
	c/o	
	Gata, Box, Postlåda etc.	
	Post-nr	Postanstalt
Frankeras ej M. R. betalar portot Till MIDNATTSROPET Pren.avd. Box 1236 161 12 Bromma 12 Svarsförsändelse Konto nr 4745		

VI HÄLSAR... forts. fr. sid. 5

Pojken sov lugnt hela natten och skadan läktes med hast. Det blev ett vittnesbörd till Herrens förhållande där.

För ett par veckor sedan berättade en syster för mig att hon var så glad för att hon hade fått uppleva frigörelse till ande, kropp och själ. Hon hade varit med i det möte, då vi med broder Arne Imsen besökte hennes församling. Hon kom fram till förbön och blev befriad från gallbesvär, hon lidit av i många år. Hon hade också fått uppleva läkedom till sina nerver.

Glädje bland Guds folk

I grannstaden Socorro, där jag också arbetar, har Herren bekänt sig till sitt verk.

En torsdagseftermiddag kände jag

tydligt Herrens maning att gå hem till en nyomvänd. Vi hade en underbar bönestund, då vi på ett mäktigt sätt fick uppleva Andens kraft. Denna syster fick den stunden uppleva befrielse från ett envist 30-årigt rök-begär. Hon anmälde sig då också till dop. Sedan dess har hon ivrigt varit med på mötena och håller nu på med att få hela familjen med på vägen.

En torsdagskväll, där i Socorro, överraskade Herren oss med att döpa flera stycken i den helige Ande, bland andra en elva-årig flicka, som också fick en mäktig profetisk gåva.

I söndagskvällens möte i Atibaia var det överfullt med folk. Äldstebrodern, John Catarino, ledde sången som alltid under stor inspiration och glädje. Bland annat sjöng vi:

"Eu estou alegre, alegre eu estou porque eu tmo parte deste povo do Senhor" (Jag är glad, glad är jag för jag tillhör Herrens folk). Många som var där och sjöng med, var nyfrälsta. För ett par veckor sedan döptes där i Atibaia 45 personer till Kristus.

Då jag senare i mötet vittnade, talade jag om varför det är en så stor förmån och glädje att få tillhöra Herren och Hans folk. Det var oerhört öppet att få bära fram Maranata-budskapet: Jesus kommer. Alla lyssnade uppmärksam, då jag förkunnade att Herren kommer för att rädda sitt folk undan den tillkommande vredesdomen.

Må vi alla, intill den stunden troget bära fram Evangelii frälsningsbudskap.

DORIS HÖGLANDER

Sprid ljus på våra anstalter!

Matt 25:39, 40. "Herre, när sågo vi dig sjuk eller i fängelse och kommo till dig?" Då skall Konungen svara och säga till dem: "Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig."

Förberedelserna för julens satsning är i full gång.

— Kumla, Tillberga, Härlanda . . .

— Midnattsropet, böcker, skivor . . .

Gudsordet kommer till mig skakande och uppfordrande: "Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig."

Vi märkte speciellt vid våra fängelsebesök under den bakomliggande bibelskolan, att där finns det skaror som längtar efter Jesus, försoning och gudsingripande i sina liv.

Hur skall vi kunna förverkliga Jesu missionsbefallning på detta område och nå dessa människor med evangelium? Jag tror att Midnattsropets radikala omvändelseförkunnelse, maranatskivornas himlaton och framför allt förbönens väl-signade tjänst är medel Jesus givit i vår hand!

Låt oss göra en gemensam satsning i hela vårt land, från församling, från grupp och från dig som enskild lem. Låt oss böja våra knä och ropa till Gud om väckelse på våra fängelser, anstalter och ungdomsvårdsskolor. Låt oss göra en gemensam satsning och skicka våra medel till fängelse- och anstaltsmissionen, som förmedlar dina gåvor vidare i form av renodlat evangelium.

Gud välsigne dig i denna betydelsefulla uppgift för Honom!

*Fridshälsningar
Jan Egil Hafsahl*

PROVPRENUMERERA
på Midnattsropet
5 nr för 5 kr

Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 5 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn

Bostad

Postnr, adr.

Tel. / MÅ 23—24/73

”Ty dem som förut hava blivit kända av honom, dem har han ock förut bestämt till att bliva hans Sons avbilder, honom lika, så att denne skulle bliva den förstfödde bland många bröder.”

Varför var nu detta så väsentligt? Låt oss läsa Heb. 2:11—13. ”Han som helgar och de som bliva helgade hava nämligen alla en och samme Fader. Fördenkdull blygas han icke för att kalla dem bröder, han säger ju: Jag skall förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen skall jag prisa dig.

Så ock: Jag vill sätta min förtröstan till honom, så ock: Se här äro jag och barnen som Gud har givit mig.”

Vad innebär det att vara förstfödd? Det innebär att man har förstfödsrätten och det innebär i princip allt. Det ger rätt till riket och arvet. Jesus är förstfödd i himmelen och kan göra rättmätiga anspråk på den himmelska härligheten. Det kan han göra i kraft av sin födelse. Vi har Jesu säd. På samma sätt som Jesus har evigt liv, har vi evigt liv. Vi skall aldrig förgås utan leva med honom i evighet. Förstår vi det här och om Anden får undervisa oss om det, då blir vi ointagliga och kommer aldrig på fall. Då kan ingenting rubba det hopp som Herren har gett oss, utan i varje ny situation kommer vi att förbli intakta i Jesu frälsning.

Men frågan inställer sig: Hur skulle Jesus komma in på fiendens territorium och där upprätta sitt rike. Fadern, Sonen och den helige Ande hade rådslag i höjden och då fanns det ingen som kunde gå, ingen ängel, ingen andefurste. Men Jesus fattar sitt beslut: Jag skall gå in i världen.

Men Jesus kunde inte komma som Guds Son i yttre mening, klädd i gudomlig härlighet. Då hade inte en enda av oss kunnat bli frälst. Innan han tog itu med jordens problem, så måste han nämligen frälsa människan. Innan han löste problemet med kosmos, jorden och världen och världsordningen, så måste han frälsa människan, genom att öppna en ny och levande väg till himmelen. Det var fråga om att frälsa människan från det öde som drabbade denna tidsålders gud, denna världens furste, och hela den fallna andevärlden och änglavärlden. Gud älskade dock människan och ville bereda henne en väg tillbaka till honom.

Det fanns endast en lösning och det var att Sonen blev människa. Men jorden var ett globalt fängelse. Människosläktet var terroriserat av sataniska makter och demoner. Det blev fråga om att offra något. Men Jesus hade inte gjort något för att få allt det som Gud gav honom. Han hade fått det. Den förstfödde och den enfödde, allt tillhörde honom i kraft av hans förstfödsrätt. Men nu var han redo att avklä sig allt detta.

Vi kan bara ana vad som äger rum i himmelen, när Jesus träder ut och avkläder sig sin härlighet, som han hade fått av Fadern. Jesus var bejublade i höjden. Han var erkänd i höjden. Så kläder han av sig sin gudomliga härlighet. Det måste ha varit en oerhörd spänning i himmelen, när Sonen träder ut och går ner på den planet

där människobarnen har sin boning, rebelliska och besatta och sjuka, förödmjukade och förnedrade.

”Han som var till i Guds-skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det att han antog tjänarskepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja intill döden på korset.” Det här ordet finner vi i Fil. 2:5—9.

Vid Jesu inträde i världen säger Fadern: Du är min Son, jag har idag fött dig. På samma sätt som Jesus kämpat mot Satan i himmelen, fortsätter han nu striden på jorden, och då Jesus träder in i världen, möter Satan upp för att redan vid Jesu födelse i Betlehem, förinta honom.

Vad var det Satan ville komma åt? Han visste att Jesu Ande kunde han aldrig komma åt. Det var dock någonting han fruktade för. I höjden hade striden förts på ett sådant sätt att Satan aldrig kommit i den rätta positionen. Nu träder dock Jesus in i människosläktet. Nu har han av sagt sig sin härlighet och gått in under begränsningens villkor. Nu måste han sova och äta och framleva som en människa. Vi läser om hur han ligger i armarna på ett par hjälplösa människor, Josef och Maria.

Kan du föreställa dig den här bilden: Gudasonen i armarna på några hjälplösa människor. Han var förföljd av himmelens furstar och världigheter. Vad ville de komma åt? Det studerar vi i Heb.brevet. Här förs en dialog mellan Fadern och Sonen. När Jesus så träder in i världen så frambringas en väldig möjlighet för Satan att besegra Jesus. Vi läser Hebr. 10:5—10.

”Därför säger han vid sitt inträde i världen: slaktoffer och spisoffer begärde du icke, men en kropp beredde du åt mig, i brännoffer och syndoffer fann du icke behag.

Då sade jag: Se, jag kommer — i bokrullen är skrivet om mig — för att göra din vilja, o Gud.

Sedan han först har sagt: slaktoffer och spisoffer, brännoffer och syndoffer begärde du icke, ock i sådana fann du icke behag — och dock frambäras de efter lagen — säger han vidare: Se, jag har kommit för att göra din vilja. Så tager han bort det förra, för att sätta det andra istället.

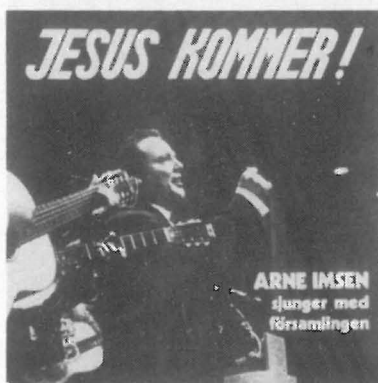
Och i kraft av denna ”vilja” hava vi blivit helgade, därigenom att Jesu Kristi ”kropp” en gång för alla har blivit offrad.”

Vad handlar det om här? Jo, det är fråga om Jesu kropp som Satan ville komma åt, därför att genom Jesu kropp upphäves hela den gammaltestamentliga offergudstjänsten. Jesu kropp är brännoffer. Jesu kropp är spisoffer. Jesu kropp är slaktoffer. Genom sin kropp ger han evig förlossning.

Allt detta som Gamla Testamentet talar om: brännoffer, slaktoffer, spisoffer, blodiga offer och oblodiga offer, är Jesus i sin kropp. Men han är något mera, därför att han har ingen fläck, han har ingen brist. Han blir det fullkomliga offret.

Nytt direkt från skivpressarna

MRL 2107 Stereo
"JESUS
KOMMER" —
Arne Imsen sjunger
med församlingen
(Finns även på
kassett med
beteckn. KB 107)
Pris 32:50 kr
med moms

MRL 2109
"HAN FANN
MIG" —
torgsångare från
Johannelund och
Gamla Bro
(Finns även på
kassett med
beteckn. KB 109)
Pris 32:50 kr
med moms

Jesus har en bok i himlen / O det skall bli härligt för mig / Med överängels röst / Snart är han här / Vilken dag / Vad är vinst / Lever du / Tack Jesus kär / Att vara din / Jag vill hellre / En underbar källa / Det finns ej jordisk släktskap / Skall det bli några stjärnor / Jesus kommer (tal av A Imsen) / Snart kommer min Jesus / Gå, gå skördeman gå /

Han fann mig / Kort tal av A Imsen / Ingen är så full av nåd / Kjell Roos vittnar / Seger i Jesus / Bo-Göran Gustavsson vittnar / Kom nu till källan / Jag vill tacka Herren / Lasse Ericsson vittnar / O, vad jag älskar Jesus / Fred Örtengren vittnar / Får jag se dig / Han har öppnat pärlporten / Ett härligt möte / Barnatro / Maranatafolket / Vår Herre kallar / Vilken dag /

MRL 2106

CHRISTINA SONESSON, IRENE
OCH RUT-MARI DAHLBERG:

Om du förstod/ Vi går hand i
hand/ Kristallhavet/ O, härliga dag/
Vägen, sanningen och livet/ Övär-
dig/ Jesus är vägen/ Maria Magda-
lena/ Gudasonen/ Försent, försent
Pris kr 32:50 (med moms)

Kassettband KB 106

MRL 2108

JESUSFOLKETS HALLELUJAKÖR:

Väckelsen är här/ Det som håller
liv i mig/ Glory, glory, glory/ Åra,
åra, åra/ Jesusfolkets hallelujakör/
Till harpors spel/ Det skall bli ett
härligt möte uti skyn/ Trist i verden
det er i vår tid/ Halleluja-land/
Min kung och jag/ Elden brinner/
När de frälsta tåga in/
Barnen sjunger:
Varje dag/ Jesus har en bok i him-
len/ Med Jesus i familjen/ Mara-
natabarnen/ Gud som haver barnen
kär

Pris kr 32:50 (med moms)

Kassettband KB 108

MRL 2105

TOLV ÖMTYCKTA ANDLIGA
SÅNGER:

A hvilken dag det blir/ Jag lever i
dag/ Sådan är Han än i dag/ Vi
reser hem/ Vem är Jesus/ O,
Golgota den platsen är/ I Egyptens
mörker/ Jeg er fri, lykkelig/ Ske
Din vilja med mitt liv/ Ingen är så
full av nåd/ Jag vet att Jesus
lever/ All min synd Jesus tog/
Pris kr 22:50 (med moms)

Kassettband KB 103

MRL 2102

CHRISTINA SONESSON:

Pilgrimmens längtan/ Men om Du
kom just nu/ Om jag ägde allt/ O
rena mitt hjärta/ Se det väller fram
en flod/ En gång jag levde utan
frid/ Kommen till mig/ I glans och
i åra/ När morgonen kommer/ Jag
kan aldrig aldrig glömma/ Mannen
Jesus/ Ej jag räds/
Pris kr 32:50 (med moms)

Kassettband KB 102

LIVE-LP

— Direktupptagningar
från

väckelsemöten —

Pris end. kr 13:50 st

MRL 2104 Mono

"ATER TILL BIBELN"

Sång från Malmköpingsveckan.

Jesus vunnit seger/ Väckelsen är här
/ Att vara din/ O, vad Gud är god
mot mig/ Namnet framför andra namn
/ Friköpt jag är/ När vi samlas i him-
len/ Hör den röst som nu dig kallar
/ Fri, fri, fri/ Ge Jesus all makt/ Som
hjorten efter vatten/ Tal av Arne Im-
sen, Björne Erixon, Göran Graveleij
och Gunnel Martinsson.

MRL 2103 Mono

"JESUS ÄR UPPSTÅNDEN"

Maranatakonferens i Stockholm.

Jesus är underbar/ Tal av A Imsen/
Jesus är uppstånden/ Särilaregnets
tid/ Jesus gör allting nytt/ Dagmar
Engström talar/ Det ljusnar nu/ Hal-
leluja, hem det bär/ Därför jag älskar
Jesus Krist/ Petter Gyllver talar/ O,
hvor jeg er glad/ Norska ungdomar
vittnar/ Nu är jag fri/ Gud är god/
Vi reser hem/ Rohelio Parilla och
Sally Olsen sjunger.

MRL 2101 Mono

"MARANATAMOTE I RADIO"

Från Maranataförsamlingen i
Stockholm

Intervju med Arne Imsen/ Guds folk
är på resa/ Nu jag funnit har ett härl-
igt land (Sång av Inga-Lill och Henry
Holmberg)/ Det skall komma en dag/
Predikan av Arne Imsen/ Allt jag
behöver är mera av Jesus/ Vi reser
hem.

Sänd mig mot postförskott

.... st
.... st
.... st
.... st
.... st

Namn:
Bostad:
Postnummer:
Postadress:
Telefon:/.....

Orderadress: MR:s Musikproduktion, Box 1236, 161 12 Bromma. Tel. 08/80 29 35

JUL- och NYÅRSHELGEN

firar vi tillsammans på

JOHANNELUND

Missionsv. 24, T Alvik

Sönd 23	kl. 11.00	Guds Ord predikas
Julafton	kl. 17.00	Vi firar jul Familjehögtid
Annand. jul 26	kl. 11.00	Guds Ord pred.
Nyårsafton	kl. 22.00	Nyårsvaka
Trettond.afton	kl. 19.30	Församlingshögtid

GAMLA BRO

G:la Brog. 27, T Centralen

Sönd. 23		
Juldagen	kl. 19.00	Väckelsemöte
Annand.jul 26		
Lörd. 29	kl. 19.30	Bön
Sönd. 30	kl. 11.00	Predikan
	kl. 19.00	Väckelsemöte
Nyårsd.	kl. 19.00	Väckelsemöte
Onsd. 2	kl. 19.30	Väckelsemöte
Trettond.	kl. 11.00	Guds Ord predikas
	kl. 19.00	Väckelsemöte

Annandagen, Nyårsdagen och Trettondagen kl. 15.00.

Vi sjunger tillsammans i serveringen, "Gamla Bro", Gamla Brogatan 27, T Centralen

Arne Imsen, Gunno Andersson, Carl-Georg Rognstad, Göran Graveleij, Clarence Olsson, Christina och Per-Arne Imsen, tillsammans med äldstebröderna och sångarna och vänner från västkusten.

"Villigt kommer ditt folk när du samlar din här."

MED EVANGELIUM I CENTRUM

Första etappen står klar!

— GAMLA BRO —

— servering —

Gamla Brogatan 27 T Centralen Sthlm

Öppet: Vardagar 8.00—23.00, Söndagar 12.30—23.00

I trivsamma Brostugan serveras

JULTALLRIK

med mycket gott

Lunchrätter kaffe smörgåsar hembakt

KLARA TONER

Bok- och skivshop

Öppet: Vard. 9.30—19.00, Lörd. t. 16.00

Här finns de julklappar du behöver

- MR M:s hela program av LP o kassetter
- Andlig litteratur i rikt urval
- låg prispocket
- Vackra presentband
- undervisning
- barnböcker, gitarrer m. m.

Maranataförsamlingen Stockholm

Med evangelium i centrum

Till adressaten:
Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:
Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till Midnattsropet
Box 1236, 161 12 BROMMA 12

KOM HERRE JESUS!

Gud satte människor på jorden och han lät jorden gå i en elliptisk bana, belyst av en brinnande sol. Och planeten bar genom rymden ett hopp och en strävan: människan.

Det mänskliga förnuftet byggde sig in i det universum som sett henne födas. Hon byggde sig in i den värld som fött henne. Det sprang fram en tingest som aldrig någonsin skådats. En monumentalingest. Ett vidunder som ställde sig i opposition mot universum: det mänskliga förnuftets hävstång.

Och en hand höjdes mot himmeln. Den handen slog sin broder. Då flöt blod i människoland och människans hand skrev mot himmelens sky: KRIGSKLO-TET.

Då var det inte längre bröder på jorden. Utan då var det bröder och bröder. Och sådana bröder och sådana bröder. Och släkten och stammar. Och riken och konungar och överheter.

Då var människan på väg bort från Gud som hade satt henne på jorden och släkten och stammar och riken uppfyllde jorden. Och människan tog vapen i sina händer och broder tog broder och gjorde till slav och med klingande vapen skrev människan mot himmelens sky: SLAVKLOTET.

Och planeten jorden bar genom rymden ett hopp och en strävan: människan.

Och människor spänner sin kraft under himmelen. De har funnit sin religion: vetenskapen. Och de bygger väldiga gudar: de bygger stältorn som glittrar i solen, de bygger elektroniska maskiner som sjunger tidens sång för dem, de bygger rymdskepp som kan föra dem på färder i världsalltet. De bygger teknikens tempel på jorden.

Det är hävstången som letar efter en fast punkt i universum.

Men här finns också människor som inte söker. Men som tar emot, väntar och bidar. Och lyfter heliga händer emot himmelen. Därför att de fann att människan behöver inte söka Gud. Gud söker oss och han talar i oss, vi bär hans svar inom oss, och han har gett oss en levande väg till kontakt med honom. Han sände sin son till världen, och världen lät döda honom, men han vann i Guds kraft seger över döden och blev människans Frälsare: Jesus Kristus.

Han lämnade jorden, men gav sitt ord om att han skulle komma tillbaka på samma sätt som han lämnade: På himmelens skyar.

Därför ljuder ett rop över världen, ett midnattsrop, till en uppståndna Frälsare som ger kraft till människor idag: Kom Herre Jesus och hämta ditt folk.

Och planeten jorden bär genom rymden ett hopp och en strävan: människan.

Bjb